CHARLOTTE HUGUES

Rețeta fericirii

ALCRIS

Prolog

– Annie, vei fi cea mai frumoasă mireasă. Winston Hartford își privi fiica, mândru de frumusețea ei. De fapt, a existat cândva o femeie mai frumoasă decât tine, scumpa ta mamă, odihnească-se în pace.

– Annie este mai frumoasă decât răposata, interveni Vera Holmes, menajera familiei Hartford. Ea o îngrijise pe Annie după moartea doamnei Hartford, care survenise pe când fata avea câțiva anișori. Cele două erau foarte apropiate. Annie nu avea secrete față de Vera. Iar dacă mai era ceva ce Annie refuza să-i spună,Vera putea să ghicească și singură.

Annie privi încă o dată rochia de satin cu care era îmbrăcată și clătină din cap. Era o rochie

foarte modernă și costisitoare, realizată din multe jupoane, dantelă și perle. Dar Annie nu era genul de fată căreia să-i pese prea mult de veșminte. Se simțea nefiresc în această rochie și i se părea că sub fustele pe care le purta acum, avea atâta loc încât să adăpostească toți câinii și pisicile pierdute din Atlanta.

– N-aș putea spune că-mi place prea mult, îi zise Annie Verei, cu toate că nu era cazul să comenteze căci rochia îi fusese dăruită de viitoarea ei soacră. Era un model original realizat la Paris, care făcea să pălească în preajma ei frumusețea celorlalte rochii. Fusese executat de o mare creatoare de modă, care nu economisise nimic. Annie și viitoarea ei soacră zburaseră la Paris de două ori cu Concorde, bineînțeles pe banii lui Winston Hartford, care nu avusese timpul necesar să le însoțească la cumpărături. Cele două femei stătuseră în cele mai bune hoteluri, mâncaseră la restaurante de patru stele și alcătuiseră garderoba lui Annie.

Annie era sigură că avea acum mai multe rochii și pălării decât Nancy Reagan. Era clar că viitoarea ei soacră dorea s-o dezobișnuiască de jeanșii de care ea nu prea se despărțea. Dar pe

Annie n-o interesau toaletele ca pe alte fete. Își petrecuse copilăria îmbrăcând numai pantaloni, apoi trăise în acele internate unde fetele purtau uniforme atât de insipide. Când mai crescuse și ajunsese într-o școală unde elevele acordau mare atenție îmbrăcămintii, machiajului, Annie trebui să găsească explicații plauzibile pentru directoarea care era intrigată de felul ei de a se îmbrăca. Nici măcar când mergea să se distreze, ea nu exagera cu machiajul. Folosea puțin fard pentru a da culoare obrajilor și o tentă de ruj. De fapt, nici nu avea nevoie de machiaj căci și la douăzeci și nouă de ani tenul ei arăta perfect. Dar de astă dată, dedică mai mult timp machiajului. După ce termină, cea care o privea din oglindă arăta cu totul diferit de vechea Annie. Își pieptănase părul blond spre spate, lăsându-și fața liberă, punându-și în evidență ochii migdalați și sprâncenele frumos arcuite. Își prinsese voalul de mireasă în vârful capului. După ce termină, se întrebă de ce oare pregătirile de nuntă erau întotdeauna atât de minuțioase. Apoi, renunță să se mai gândească, spunându- și că avusese ocazia să opteze pentru ceva mai simplu, dar n-o făcuse, așa că regretele erau inutile.

În acel moment deveni conștientă de privirile tatălui ei și ale Verei ațintite asupra ei. Probabil, ei se întrebau de ce nu era fericită, că doar se mărita cu cel mai grozav bărbat din Atlanta. Eldon Wentworth era nu numai tânăr, frumos, manierat și educat, dar știa să-și croiască drum spre inima oricărei femei. Numai cu ea dăduse greș. Annie îl plăcea ca prieten dar ideea unei căsătorii și a unei relații de durată cu el o lăsa rece.

Tatăl ei făcu un pas în spate și-și privi fiica plin de admirație. Încăperea se umpluse de multe fete cu buchete frumoase de flori. Acestea se risipiră care– ncotro în momentul în care intră Winston Hartford. Annie era obișnuită cu astfel de reacții din partea celor din jur. Observase de mult că apariția tatălui ei avea darul să intimideze pe oricine.

– Tată, ce-ai făcut? Ca de obicei, ai speriat lumea!

– Am vrut să văd cum arăți ca mireasă și să păstrez imaginea asta pe vecie.

Annie roși. Tatăl ei nu era genul de bărbat sentimental, dar de astă dată se vede că făcea o excepție.

– Și tu arăți foarte bine, spuse ea, forțându-se să-i zâmbească. Atmosfera din încăpere era

destul de tensionată. Deși bănuia că fiica lui nu era prea încântată de căsătoria pe care urma s-o încheie, el nu spunea nimic. El îl alesese pe Eldon Wentworth și abia aștepta să vadă această căsătorie încheiată.

– M-ai făcut fericit cu căsătoria ta, Annie, îi spuse el. Nu-ți închipui cât de mult mi-am dorit să te văd măritată cu un băiat de familie bună.

Da, își spuse Annie, fusese destul de bine educată și i se repetase întruna că trebuia să se căsătorească cu un bărbat de familie.

"...iar Wentworth este una dintre cele mai respectate și vechi familii din Atlanta.Eldon va avea grijă de tine cum se cuvine.Te iubește atât de mult, știi doar."

Annie se întrebă de ce oare credea tatăl ei că ea avea nevoie de cineva care să-i poarte de grijă. O considera chiar atât de neajutorată? Cât despre așa-zisa dragoste pe care i-o purta Eldon... era mai bine să nu se mai gândească la ea. Era convinsă că Eldon era un egoist care nu se iubea decât pe sine. Așa se explica și faptul că se uita toată ziua în oglindă. Era în permanență îmbrăcat impecabil pentru că nu avea altă preocupare în afară de ținuta lui. Mai apoi, înce-

puse să se îngrijească de felul în care arăta ea. Dacă se întâmpla ca Annie să-și verse o picătură pe haine, el îi aducea imediat un șervețel și insista ca ea să curețe locul imediat. Dacă mergeau undeva împreună, el avea grijă ca Annie să nu cumva să-și verse ceva în poală. De aceea, ori de câte ori mergeau undeva, Annie comanda supe și sosuri pentru a-l tortura pe Eldon.

Deocamdată el o înconjura cu atenție, dar acest lucru nu avea să dureze. Poate că familia lui era una foarte respectată, dar a ei era cea mai bogată și mai influentă din zonă. Iar faptul că tatăl ei deținea foarte multe companii, se adăuga bunului renume și averii deja existente. Iar lui Eldon îi plăceau banii și puterea. Căsătorindu-se cu fiica lui Winston Hartford, Eldon își asigura dreptul la aceste companii, după retragerea socrului lui. Pe Annie o necăjea faptul că tatăl ei nu vedea cum stăteau lucrurile în realitate. Sau poate că acest aspect nu-l interesa. Era pentru prima oară în viață când tatăl ei se lăsase sub imperiul emoțiilor.Vedea în Eldon fiul pe care-l pierduse. Annie ascultă liniștită cum tatăl ei continuă predica despre avantajele căsătoriei cu Eldon. Se uită pe fereastră și văzu limuzina

familiei care aștepta să transporte cuplul după ce acesta își va fi schimbat jurămintele de căsătorie. Urmau să meargă la cel mai luxos restaurant din Atlanta unde cei opt sute de invitați să se distreze și să mănânce homarii pescuiți cu o seară înainte în Maine.Tatăl ei insistase să stabilească meniul ca și biserica la care să se desfășoare ceremonia, să invite foarte mulți oaspeți, printre care multe celebrități și demnitari. Annie îl lăsase să se agite, să facă totul așa cum dorea el. Căsătoria ei cu Eldon era considerată evenimentul anului. Echipajele de televiziune, fotografii și reporterii se adunaseră încă de la prima oră. Desigur, ei urmau să conducă cuplul până la aeroport, de unde acesta urma să plece în luna de miere, în Europa. Annie nu aștepta cu bucurie acest eveniment și spera că se va întâmpla ceva care să oprească lucrurile în loc. Dar, pe măsură ce minutele treceau, știa că nu mai avea cine s-o salveze. Toată Atlanta părea că așteaptă acest eveniment. De aceea, Annie era convinsă că nu va avea cine s-o salveze, așa cum își dorea ea. Salvatorii de acest gen apăreau numai în povești. Nu apăreau cînd vedeau o fetiță veghindu-și mama care era pe moarte, sau când murea vreun nevinovat. Acestea erau

realitățile dure ale vieții. Singura diferență era că acei bogați puteau să-și arate durerea în mod public.

Iar Annie știa că trebuia să facă ceea ce-i cerea tatăl ei pentru că întotdeauna făcuse asta. Se va căsători cu Eldon, va purta acea rochie de mireasă care costase o avere și-i va face acestuia copii frumoși și sănătoși. Eldon era convins că, o dată cu trecerea timpului, ea va ajunge să-l iubească. Iar ea nu avea de ales, îl va tolera.

– O, cum zboară timpul, remarcă tatăl ei. Ar trebui să ies în fața casei să-l întâmpin pe guvernator. Își sărută fiica și-i spuse: aș fi vrut ca mama și fratele tău să fi fost aici, să te vadă. Ar fi fost mândri de tine. Ai grijă de fata mea Vera, continuă Winston pe un ton care impunea respect, de astă dată.

Vera închise ușa în urma tatălui lui Annie.

– Dacă tot te-ai hotărât să dai curs acestei ceremonii ar trebui să zâmbești măcar. Arăți de parcă ai merge la înmormântare, nu la propria-ți nuntă.

Annie nu luă în seamă spusele femeii. N-avea rost să înceapă să plângă, să-i curgă rimelul pe obraji.

Vera insistă:

– E prea târziu să-ți mai faci iluzii c-o să te salveze careva.

– Oricum m-aș fi gândit că au murit degeaba atâtea sute de homari, zise ea cu jumătate de gură.

– Nu cred că toată cheltuiala asta afectează bugetul tatălui tău, dacă la el te gândești.

– Dar guvernatorul ? Dar tata? L-aș umili în fața atâtor persoane.

– Guvernatorul va trece peste asta, iar pentru familia Hartford nu va fi primul sau ultimul scandal cu care se va confrunta.

Annie știa că acesta era adevărul. Fratele ei murise dintr-o supradoză sau din cauza alcoolului. Dar familia rezolvase lucrurile aranjând ca o persoană, apărută din senin, să afirme că fratele ei încercase în ultimul moment să evite o căprioară și de aceea intrase cu mașina într-un copac de pe șosea.

– Nu știu de ce ai lăsat lucrurile să meargă atât de departe Annie Hartford. Tu nu-l iubești pe Eldon mai mult decât mine și nici pe maică-sa aia cu dinții de cal, pe care n-o suportă nimeni. Oricum, asta n-o să-ți aducă fratele înapoi, să fii sigură.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Știu foarte bine că te căsătorești cu el numai pentru că tatăl tău îl place foarte mult. Din diferite motive, Eldon îi amintește de Bradley. Eu una, nu văd asemănările. Bradley era bun și blând. Eldon este egoist și nu se gândește decât la bani.

– Vera, de ce ai așteptat atât ca să spui ce gândești? De ce n-ai vorbit mai devreme? Poate că aș fi simțit că am un aliat în tine.

– Ai aproape treizeci de ani, domnișoară. Am crezut că înțelegi la ce te aștepți când te măriți cu un bărbat pe care nu-l iubești.

– Și ce ar fi trebuit să fac?

– Ești foarte bogată, nu va trebui să muncești niciodată ca să-ți câștigi existența.

– Fiecare trebuie să aibă un scop în viață Vera. Iar dacă nu mă căsătoresc, probabil voi pierde dreptul la moștenire. Deci, va trebui să muncesc.

– Nu-mi amintesc să te fi sustras de la muncă până acum, Annie. Ai lucrat în căminele pentru cei fără adăpost, te-ai ocupat de strângerea fondurilor pentru azilurile din oraș. Nu te subestima fetițo, te-ai descurcat foarte bine.

– Ai dreptate într-o singură privință, Vera. Nu-l iubesc pe Eldon și nici nu-l voi iubi vreo-

dată. Dar vreau să-l fac fericit pe tata. Parcă i s-a stins lumina din priviri de când a murit Bradley.

– Oamenii sunt răspunzători de propria lor fericire, Annie, continuă Vera. Nu-ți poți petrece restul vieții făcându-i bucurii tatălui tău.Tot din cauza lui n-ai urmat colegiul care te-ar fi interesat.

– Dar tata are nevoie de mine. Cine altcineva ar putea să-i organizeze mai bine seratele, să aibă grijă de obligațiile lui sociale? Sau să urmărească dacă-și face zilnic exercițiile?

– Își poate angaja o secretară personală și o profesoară de fitness. Iar tu ar trebui să-ți organizezi viața. Nu crezi că te-ai sacrificat destul? Ai pierdut zece ani din viață, având grijă de tatăl tău, încercând să-l vezi fericit.Trebuie să te și măriți pentru asta, cu un bărbat pe care nu-l iubești?

Annie, care privea pe geam, îl văzu în acel moment pe șoferul tatălui său sărind din limuzină.

– Ce se întâmplă cu Sneddley? o întrebă ea pe Vera.

– O, bietul are probleme cu prostata. Aleargă la fiecare sfert de oră la toaletă. Eu am tot insistat

să meargă la un doctor, dar știi cum sunt bărbații.

Annie avu o idee în acel moment.

– Unde duce ușa asta, Vera? zise ea arătând spre o ușă de stejar masiv din celălalt capăt al camerei.

– La un hol care ajunge pe undeva în spatele bisericii. Sunt și niște încăperi pe acolo.

– Există și o ușă care duce spre stradă ?

– Desigur, de ce întrebi?

Annie continuă:

– Sneddley lasă vreodată cheile în mașină?

– Nu știu asta, dar oricum, mai există o pereche de chei în compartimentul mănușilor. Vera se încruntă. Ce vrei să faci?

– Să-ți urmez sfaturile, zise Annie sărutând-o. Ai dreptate, de când a murit Bradley n-am făcut altceva decât să compensez pierderea lui. Am obosit să-i tot fac fericiți pe alții.Trebuie să mă gândesc și la mine.

– Mă bucur că ai luat această decizie. Ai de gând să i-o spui și tatălui tău?

– Nu mai am timpul necesar. Ochii lui Annie se umplură de lacrimi. Vera, te iubesc mult, să nu uiți asta niciodată.Te rog ca atunci când iese Sneddley din baie, să-l mai reții câteva minute. Spune-i c-am dispărut. Roagă-l să caute prin

toate încăperile din spatele bisericii. Astfel voi avea timp să mă îndepărtez de locurile astea.

– În orice moment tatăl tău poate să bată la ușă, Annie. Mai bine ar fi să-i explici.

– N-am timp de pierdut, Vera. Sper să pot scăpa de fotografi.

– Bine, grăbește-te, spuse Vera.

Annie o luă la fugă și ajunse în holul care dădea spre curtea din spate. Limuzina se afla chiar acolo. Annie își aminti toate poveștile pe care le citise în copilărie, cu cavaleri îmbrăcați în armuri, Făt Frumos și altele de acest gen. Își dori încă o dată să-i apară în fața ochilor un asemenea personaj care s-o ducă undeva, unde nu i se mai putea întâmpla nimic rău. Își dădu curând seama că era o dorință absurdă. Era singură și singură trebuia să se descurce. Așa că-și luă poalele în mâini și începu să alerge.

Capitolul 1

– Gin.

Darla Mae Jenkins avea un talent deosebit de a aranja cărțile de joc sub formă de evantai. I le arătă șeful ei, Sam Ballard. Darla avea unghiile vopsite în aceeași culoare stridentă în care își vopsise și părul. Obișnuia să spună că era culoarea ei naturală, că toți din familie aveau părul roșu. Dar multă lume din Pinckney, Georgia, o vedea strecurându-se pe ușa din spate a salonului de coafură lunea dimineața, când se presupunea că salonul era închis.

– Îmi datorezi treizeci și cinci de cenți, îi spuse ea bărbatului care stătea în fața ei.

Sam se strâmbă, apoi se uită la cărți. Darla era cunoscută drept o mare trișoare și nu o dată se lăsase păcălit de ea.

– Știi ce cred eu, Darla Mae? Cred că ai ascuns un as în portjartierul pe care ți l-ai cumpărat lunea trecută de la Athens.

Darla se ridică și-și dădu părul pe spate cu un gest elegant, dar pe care Sam îl ura, pentru că femeia îl repeta prea des.

– Sam Ballard, nu-mi vine să cred că mă acuzi de înșelătorie. Doar mă cunoști atât de bine și știi că nu pot face așa ceva. Darla își propti mâinile în șolduri și-l privi suspicioasă. De unde naiba știi tu despre noul meu portjartier? Singura dată când ai aruncat o privire sub fustele mele, n-ai reacționat cum trebuia.

El își amintea destul de bine. Incidentul se petrecuse în liceu, când Darla ajunsese pe bancheta din spate a mașinii lui, după ce dansaseră amândoi. Darla fusese aleasă Miss Liceu în acea seară. Sam știuse încă de pe atunci că făcea o greșeală, dar nu putuse scăpa de ea. Încercase să-i compună un cântec despre felul în care arăta ea, despre prietenia dintre ei și respectul pe care i-l purta el, dar ea înțelesese prea bine că fusese respinsă și îi reproșa acest lucru ori de câte ori avea ocazia.

– Sam, ți-am pus o întrebare, insistă Darla. De unde știi despre noul meu portjartier?

Sam rânji:

– Locuim într-un orășel, draga mea. Pe aici veștile circulă repede. Am auzit că ai plătit destul de mult pentru el.

Darla se ridică și-și îndreptă fusta. Sam îi făcea adesea observație că fusta ei era prea strâmtă și prea scurtă, dar ei nu-i păsa.

– Ai dreptate în privința bârfelor din oraș, dar eu nu le iau în considerare. De fapt, nu trebuie să dau raportul nimănui despre ceea ce fac.

– Poate că ar trebui să fii puțin mai discretă, domnișoară Jenkins.

– Mie mi se pare că sunt regina discreției.

– Atunci cum explici numărul de automobile parcat în fața casei tale săptămâna trecută?

– A, a venit un unchi în vizită.

– Dar câți unchi ai tu, Darla?

– Nu mai face pe deșteptul cu mine, Sam, altfel o să-ți cauți o altă chelneriță.

Sam se întoarse și văzu o limuzină albă parcată pe Main Street.

– Ei, ca să vezi, n-am știut că celebritățile au venit să viziteze Pinckney. Probabil că au sosit pentru Festivalul Okra. Privind mașina cu atenție, Sam observă că de sub capota acesteia ieșea fum.O, se pare că mașina are probleme. Mă duc să văd ce este.

– Ce să cauți tu acolo Sam, doar nu ești mecanic? Hei, așteaptă-mă, zise Darla fugind după el.

Se adunaseră deja câteva persoane în jurul mașinii din care ieșea atâta fum. Printre cei care căscau gura era și bețivul orașului, Mott Henry. Acesta arăta de parcă nu s-ar fi spălat, nici bărbierit de câteva zile. Urmări scena cu interes la început, apoi se îndreptă spre cel mai apropiat magazin de băuturi fiind mai interesat evident, de achiziționarea unei sticle decât de ceea ce se petrecea. Surorile Petrie cărora nici la optzeci de ani nu le scăpa nimic, își întindeau gâturile peste mulțimea adunată, curioase, ca de obicei.

– Dar este cineva înăuntru? se auzi o voce din rândul curioșilor. Cu geamurile astea fumurii nu poți să știi niciodată.

– Nu pot să înțeleg, interveni și Darla. De ce naiba ar vrea cineva să nu se vadă cine merge cu o asemenea mașină? Dacă m-ar scoate vreunul dintre iubiții mei la plimbare cu o limuzină ca asta aș vrea să mă vadă tot orașul.

Pe Sam îl amuza reacția orașului la vederea limuzinei. O priveau de parcă s-ar fi uitat la o farfurie zburătoare care ar fi aterizat în centru și ar fi așteptat să iasă din ea câțiva omuleți străvezii. Din atitudinea lor se vedea că acest oraș avea nevoie de o schimbare.

Bic Fenwick, mecanicul orășelului, trecu din întâmplare tocmai pe acolo cu camioneta lui pe care cineva scrisese cu vopsea: "Doctor de mașini". El parcă pe cealaltă parte a străzii și se grăbi spre locul unde se adunase lumea. Ciocăni la geamul șoferului limuzinei și-i spuse:

– Ei, nu vezi că iese fum de sub capotă? De fapt, cu ăștia care își pun geamuri fumurii la mașini nu poți fi sigur niciodată că te-au înțeles, continuă Bic. Apoi, se aplecă din nou spre geamul șoferului strigând: hei, vrei să mă uit sub capotă?

În acel moment, Sam își imagină că acel care conducea limuzina se distra copios pe seama lui Bic care striga cât îl țineau plămânii. Fereastra mașinii fu coborâtă cu câțiva centimetri. Sam se aplecă alături de Bic și văzu o pereche de ochi verzi, prietenoși. Erau ai unei femei care părea cam neajutorată. Avea părul lung, de culoarea grâului copt, care îi ajungea până la umeri. Sam fu primul care i se adresă:

– Doamnă, nu puteți lăsa mașina chiar în mijlocul străzii, blocați traficul. Asta ca să nu mai vorbim de restaurantul meu căruia îi blocați intrarea. Ar trebui să parcați regulamentar.

Annie nu-și ascunse indignarea. Oare bărbatul acesta o credea vreo tâmpită? Și ea își dădea

seama de toate inconvenientele pe care le crea, dar nu avea ce face.

– Mulțumesc pentru intervenție, găgăuță, dar după cum vezi, nu prea am de ales, zise ea.

Cei care se uitau la mașină izbucniră în hohote de râs. Bic, îl bătu pe spate.

– Te-a cam pus la punct, Sam.

Sam se încruntă.

– Cine naiba te crezi de-ți poți permite să mă faci găgăuță?

Bic nu-l lăsă să termine.

– Doamnă, uitați-vă la stânga dumneavoastră, trebuie să fie un levier pe acolo. Ca să am cu ce să vă deschid capota. Cel puțin, acolo se pune levierul la mașinile astea. Apoi, se întoarse spre Sam: de fapt, cu ăștia nu poți să știi niciodată...

– Probabil că le pun între bar și jacuzzi, interveni Sam pe care-l deranjase cumplit cuvântul adresat de femeie. Chiar dacă avea ochii atât de frumoși, avea o limbă atât de ascuțită, încât punea pe fugă pe oricine. Se auzi un clic, iar mecanicul se îndreptă spre partea din față a mașinii. O deschise și fumul izbucni și mai tare.

– Dumnezeule, zise Bic, bine că n-a făcut explozie!

– Ce se întâmplă aici? se auzi o voce puternică.

Sam ridică ochii și-l văzu pe Harry Hester, șeriful. Era un individ complet chel, căruia lumea îi spunea Kojak.

– Limuzina cucoanei ăsteia scoate mai mult fum decât o locomotivă cu aburi. Iar cucoana nici măcar nu catadicsește să coboare. Dar are o gură destul de afurisită.

– Zău? Las, c-o să am eu grijă de ea.

În acel moment, Marge Dix, o femeie de vreo șaizeci de ani, își croi drum prin mulțime.

– Vedeți? începu ea, plină de indignare. În orașul ăsta sunt oameni care nu au ce mânca, iar una ca asta se plimbă într-o mașină cât casa. Indiferent cine-o fi, sper că n-are de gând să se stabilească aici. Eu nu suport atâta inegalitate.

– Atunci, nu te mai uita, Marge, îi sugeră Darla. Pe mine dacă m-ar deranja ceva atât de tare aș șterge-o imediat acasă, și aș trage și storurile ca să nu mai văd nimic.

Marge se uită cu oarecare dispreț la Darla.

– Biblia spune că numai în ceruri vom avea parte de bucurii și de plăceri.

– Ei, unii dintre noi își cam pierd răbdarea și se descurcă și aici, pe pământ.

Șeriful Hester se apropie de fereastra mașinii.

– Vreți să-mi arătați permisul, domnișoară?

În orașul nostru legea se respectă de către toată lumea, inclusiv de cei care nu sunt din partea locului. Hester se uită la Sam și-i făcu cu ochiul.

– Bine i-ai zis-o, Kojak, interveni Darla.

Hester se încruntă la ea.

– Mai ține-ți gura, Darla Mae, sau te amendez pentru mașina care a fost parcată neregulamentar în fața casei tale acum două zile.

Annie Hartford oftă, dorindu-și să poată da timpul înapoi, la ceasul în care luase hotărârea să scape de căsătoria cu Eldon, furase mașina tatălui ei și pornise în lumea largă. I-ar fi fost mai ușor să se mărite cu Eldon decât să stea acum în fața întregului oraș care se zgâia la ea, de parcă ar fi fost scăpată dintr-un azil de nebuni. Annie își dori să se poată volatiliza precum personajele din desenele animate.

– Îmi pare rău, dar nu am permisul la mine, murmură ea, știind că va provoca multă plăcere celor din jur.

– Chiar așa ? zise șeriful privind peste mulțime. Vi se pare că voi, ăștia bogați, nu trebuie să trăiți după aceleași reguli ca restul lumii?

– Conducerea fără permis atrage o amendă destul de mare, nu? interveni și Sam. În acel moment, privirea lui o întâlni pe a lui Annie.

– Amendă, zici? se poate face și închisoare pe motivul ăsta. Fața i se lumină de un zâmbet și se vedea că-i plăcea să se amuze. Oricum, domnișoara va trebui să-mi dovedească în vreun fel că-l are, ca să nu ajungă prin tribunale. Câțiva din mulțime începură să râdă.

Darla ridică mâinile în aer.

– Nu-mi vine să cred ce aud. Cred că ați speriat-o de moarte pe biata femeie.

Annie dădu din cap. Era clar că Harry și Sam se distrau copios pe seama ei.

– Ar trebui să aduci și frânghia, șerifule, pentru că n-am cum să-ți dovedesc nimic.

Darla începu să râdă:

– Bine i-ai zis-o!

Șeriful roși până în vârful cheliei. Se aplecă din nou spre fereastra mașinii.

– Sam a avut dreptate când a spus că ești rea de gură. Nu-mi plac străinii care vin aici în oraș ca să-mi facă probleme. Să fii sigură că nu-mi place lipsa de respect pe care o manifești față de mine. Eu am rolul de a-i proteja pe cetățenii acestui oraș.

– Iar pe mine mă vezi ca pe o amenințare la adresa lor? zise Annie care nu-și putea ține gura.

– Cred că discutam despre lipsa dumitale de respect față de autorități, domnișoară, completă șeriful.

Annie, care se cam plictisise, îi spuse:

– Am tot respectul față de autorități, dar nu pot permite oamenilor care s-au adunat aici și nici dumitale să mă ridiculizați. Acum îți este clar că nu am permis și nici un alt act doveditor. Poți să mă închizi sau să mă și împușți, dar va trebui să mă lași să vorbesc cu avocatul meu mai întâi. Oricum, am intenția să te dau în judecată pentru că nu știi să te comporți civilizat.

– Nu te lăsa, sări Darla, eu o să-ți fiu martoră!

– Dar ție ce ți-am făcut, Darla? întrebă Hester. Apoi, întrucât aceasta nu se obosi să-i răspundă, el ridică din umeri, dar atitudinea lui nu mai avu nimic sfidător.

– Uite ce este, domnișoară, zise el adresându-i-se lui Annie. De unde știu eu că este automobilul dumitale?

– Nu este al meu. L-am împrumutat.

– L-ai împrumutat? Auzi, Sam, zise Hester scărpinându-și chelia. L-a împrumutat.

– Mă tem că va trebui să vă invit să ieșiți din mașină domnișoară, zise el cu politețe de data asta. Amenințarea lui Annie dăduse roade.

Annie păli. Urma să se facă de râsul întregului oraș. Iar cel căruia i se spunea Sam va râde de ea din toată inima.

– Mă tem că va fi cam greu s-o fac, zise Annie.

Șeriful o privi surprins.

– De ce, domnișoară, sunteți handicapată? Să vă aduc un scaun cu rotile?

– Nu, nu am probleme de acest gen, numai că...

– Atunci vă rog să coborâți mai repede.

Oftând, Annie deblocă ușa și coborî. Șeriful se dădu la o parte, pentru a-i face loc. Femeia cu uniformă de chelneriță se grăbi s-o ajute. Annie și-ar fi dorit ca pământul să se desfacă în acel moment și s-o înghită. Sam o urmări pe blondă coborînd din mașină, îmbrăcată într-o rochie de mireasă care părea făcută din sute de metri de satin și dantelă. Oricum era cea mai costisitoare rochie de mireasă pe care o văzuse el vreodată. Fata mai purta încă voalul dat pe spate. Sam îi văzu fața în lumină și nu putu să nu remarce delicatețea trăsăturilor ei, frumusețea pielii, strălucirea ochilor, forma minunată a gurii ei.

– Mamă, Doamne, dar frumoasă mai e! exclamă Bic, seamănă cu o zână bună. Cum o fi reușit să încapă în mașină cu asemenea rochie? se întrebă el.

– Păi, zise șeriful dregându-și glasul, nu ne-am mai confruntat cu o asemenea situație până acum. Nu cumva trebuia să vă aflați în alt loc acum domnișoară, judecând după rochia cu care sunteți îmbrăcată? V-aș putea trimite cu mașina poliției până acolo, nu vă faceți probleme.

– Nu trebuie să fiu nicăieri, zise Annie. Am fost unde spuneți dumneavoastră și am fugit de acolo.

– Draga mea, interveni și Darla, asta nu este o rochie pe care să și-o permită oricine.

– Este făcută la Paris, murmură Annie.

– Mda, și eu îmi fac cumpărăturile tot cam pe acolo, zise Darla. Sam, nu ți se pare că este cel mai minunat lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Sam se înclină în fața frumuseții lui Annie și a rochiei grozave pe care o purta. Până în talie, rochia era din dantelă, cu broderie, iar corsajul ei lăsa să se vadă niște sâni frumoși și o talie subțire.

– Mai lipsesc două elemente, mormăi Sam. Mirele și biserica.

Darla îl străfulgeră cu privirea.

– Samuel Aaron Ballard, ești cam mitocan!

Annie îi înfruntă privirea și se miră încă o dată de ce se încăpățâna acest străin s-o pună într-o lumină proastă față de cei din jur.

– Nu mai asculta la ce spune Sam, interveni Darla. Ultima oară când a văzut și el o mireasă, ea a luat-o la sănătoasa, dar într-o direcție opusă lui.

– Îți mulțumesc, Darla, că mi-ai pus pe tapet viața amoroasă în fața gloatei, îi răspunse Sam.

– N-ați vrea să terminați discuțiile astea ca să-mi pot face meseria? interveni șeriful Hester. Cred că nu mai este cazul să batem atât de mult monedă pe faptul că l-a lăsat logodnica, asta a fost acum zece ani.

– Lumea își aduce foarte bine aminte, pentru că mai toți au pierdut bani atunci, zise Marge Dix.

– Ce tot spui acolo, Marge ? interveni Sam curios.

– Ce-ar fi să intrăm în restaurant, sugeră Darla. Bate un vânt cam rece. N-ai știut asta, Sam? Toată lumea din oraș a făcut pariuri, abia așteptau să vadă cum o să te părăsească târfulița pe care ai vrut s-o iei de nevastă.

– Târfuliță? repetă Sam.

– Cred că ți-au scăpat cam multe, zise Marge.

– Tu ai știut despre pariurile care s-au făcut, Darla?

– Eu n-am vrut să particip la ele, Sam, dar sumele pariate de cei care spuneau că tipa nu se va mărita cu tine erau prea tentante ca să mă abțin. Cât despre faptul că era o târfă, să nu te îndoiești nici un moment Sam, numai eu știu de câte ori i-am șters numele de pe pereții toaletei și ai cabinelor telefonice.

– Nu-mi vine să cred că ai pariat împotriva mea, zise Sam.

– Asta a fost acum zece ani. Haideți să intrăm în restaurant.

– Stați puțin, sări șeriful Hester, nu putem lăsa mașina asta chiar aici, în mijlocul drumului. Nici măcar identitatea fetei n-am stabilit-o, nici cui îi aparține mașina.

– Mă cheamă Katherine Anne Hartford, dar prietenii îmi spun Annie.

Șeriful păru și mai încurcat. Își șterse palma de cracul pantalonului, apoi i-o întinse lui Annie.

– Mă bucur să vă cunosc, domnișoară. Cât despre mașină...

– Mașina aparține tatălui meu. Eu trebuia să mă căsătoresc în dimineața asta, dar m-am răzgândit în ultimul moment, m-am furișat din biserică și am luat limuzina tatei. Cheile erau în contact. Șoferul era la baie în acel moment. Are probleme la prostată și...

– Nu contează asta, zise Hester.Tatăl dumneavoastră știe că i-ați luat mașina?

– Sunt sigură că a aflat până acum.

– Șerifule, aș putea să discut o secundă cu domnișoara? interveni Bic Fenwick.

– E ceva important, Bick? zise Hester vădit iritat.

– Vreau să-i vorbesc despre mașină.

– E o defecțiune mare? întrebă Annie.

– Cred că s-a topit un etanșator, domnișoară, zise el privind-o de parcă ar fi văzut un miracol. Piesa nu costă prea mult, dar va trebui să ridic capota. De obicei iau cinci dolari pentru înlocuirea ei, dar pentru dumneavoastră... Bick se aplecă și-i făcu cu ochiul. O voi face la un preț mai mare.

– Din păcate nu am bani la mine, zise Annie.

Bick nu păru prea afectat de cele auzite.

– Nu-i nimic, zise el. O s-o remorchez până la garajul meu și când o s-o luați o să-mi plătiți. Bick se apropie de Annie. Aș vrea să vă spun că nu toți oamenii din orașul ăsta sunt neprietenoși. Acum i-ați cunoscut doar pe cei mai necioplți. Privi sugestiv spre Harry apoi se îndepărtă.

Annie îl înfruntă pe șerif:

– Dacă aveți intenția să mă închideți pentru lipsa permisului, sau furtul mașinii, vă rog s-o faceți, zise ea și-și întinse mâinile. Puteți să-mi puneți și cătușe, deși în rochia asta n-am cum să fug.

– Ei, domnișoară, am glumit cu dumneavoastră, zise Hester vădit afectat de remarca lui Bick.

– Aruncați-mă într-o celulă și luați cheia, mai zise Annie. Eu personal nu-mi doresc decât puțină liniște.

Sam observă o lacrimă care se scurgea pe obrazul lui Annie. Se întrebă dacă era sinceră.

– Stai liniștită, îi spuse el. Harry n-o să te închidă. Nu poți fura ceea ce deja îți aparține.

– Despre ce vorbești acolo ? interveni Hester.

– Ai spus că limuzina este a tatălui tău, nu? Când Annie încuviință, el continuă: dacă se întâmplă ceva cu el, cine îl moștenește?

– Eu, spuse Annie, sunt unica moștenitoare.

– Vezi, Harry? Nu se poate pune problema că a furat ceva ce-i aparține deja.

– Dar tatăl ei trăiește, insistă Harry.

Sam o privi și simți dintr-o dată dorința de a o ajuta.

– Presupun că locuiești cu tatăl dumitale, nu? Nu ești menționată pe polița de asigurare a mașinilor lui?

– Ba da.

– Bănuiesc că intenționezi să-i înapoiezi mașina, nu?

– Sigur că da.

– Vezi, Harry? Domnișoara a împrumutat mașina tatălui său. Atâta doar. Nu poți s-o arestezi pentru asta. Doar dacă vrei s-o faci pe durul cu ea, adăugă el numai pentru urechile lui Hester. Sam nu-și dădea seama de ce lua apărarea fetei, căci ea făcuse o remarcă destul de urâtă la adresa lui. El

știa foarte bine că Harry nu avea motive s-o închidă. Dar îi făcu plăcere, întrucât era multă lume de față s-o facă pe avocatul ei, sau să încheie o mică afacere. Scoase din buzunar mai multe cărți de vizită pe care le împărți celor prezenți. Nu vreau să vă mai amintesc că vă puteți adresa aici pentru o mașină bună. Dacă veți cumpăra o mașină de la mine, vă închei actele pe gratis, iar dacă vreți să vă faceți și testamentul, vă voi încasa jumătate din prețul pe care-l iau de obicei.

Annie îl privi uimită.

– Ce ești de fapt, agent de vânzări sau avocat?

– Ambele. Ia această carte de vizită, s-ar putea să mai ai probleme cât o să mai stai pe aici.

– Dacă Harry o arestează, o să aibă probleme, iar eu o să-i fiu martoră fetei, zise Darla.

Agnes Moore, bibliotecara, interveni și ea:

– Mă ofer și eu și cred că și colegii mei de la bilibotecă vor avea aceeași atitudine.

Surorile Petrie se alăturară și ele grupului, căci se putea deja considera un grup, al celor care doreau s-o ajute pe Annie.

– Poți conta pe noi, zise Edith Petrie în numele amândurora.

– Gata, încetați, zise Harry ridicând mâinile disperat în sus. N-aveam oricum de gând s-o arestez.

– Îmi asum eu responsabilitatea pentru Annie atâta timp cât stă aici, se oferi Darla. Poate locui cu mine cât timp va trebui să rămână în oraș și nu va fi nevoie să fure nici o mașină, o poate folosi pe a mea.

– Dar nu fără permis, îi aminti Hester.

Darla se strâmbă la el, apoi o luă pe Annie după umeri și-i întinse o legătură de chei. Poți sta la mine. Tu, Sam, o s-o conduci la mine acasă ca să se schimbe cu ceva ce i se va potrivi.

– Eu? zise Sam. De ce tocmai eu?

– Pentru că sunt singura chelneriță în acest schimb și nu cred că ai vrea ca toți clienții să aștepte până mă întorc. Apoi, se întoarse spre Annie. Cred că avem cam aceleași măsuri. Poți alege ce dorești din dulap. După ce te schimbi, Sam o să te aducă înapoi și o să-ți dau și ceva de mâncare.

- Îți mulțumesc că mi-ai stabilit deja itinerariul, zise Sam, vădit deranjat că nu fusese consultat.

– Ești prea bună cu mine, îi spuse Annie Darlei. Nu știu cum o să-mi pot arăta recunoștința, nu am nimic de valoare la mine, poate doar rochia asta.

– Fii liniștită, iubito, zise Darla. Cum aș putea accepta o asemenea rochie? Cred că a costat o avere.

– Este adevărat, dar dacă-ți place ți-o ofer. Eu nu-i mai găsesc nici o întrebuințare.

– Las-o baltă, interveni Sam. Nici un preot din orașul ăsta n-ar lăsa-o pe Darla Jenkins să îmbrace o rochie imaculată de mireasă. Cei care se aflau în jur începură să râdă.

– Așa, Sam, nu te lăsa, plătește-mi pentru pariul de acum zece ani, nu te lăsa, zise Darla.

Annie observă cum se tachinau cei doi și-și spuse că poate erau foarte buni prieteni, dacă nu chiar amanți, căci Darla arăta destul de bine.

– Dar dacă stau să mă gândesc bine, albul rochiei de mireasă nu mai este concludent, pentru că și femeile care se mărită a doua oară poartă tot alb.

– Așa este, întări și Annie.

– Chiar și cele care au schimbat bărbații ca pe batiste? zise Sam.

– Sam, ce se întâmplă cu tine, dragul meu, de ai atâta umor astăzi? Poate că ar trebui să ne intereseze și pe noi ce culoare o să poarte viitoarea logodnică a domnului Sam Ballard. După cum bănuiesc eu, va fi un gri metalic, ca să se potrivească cu bețele alea de picioare, care par să i se rupă la fiecare pas. Darla izbucni în râs. Dar asta n-o să mai poată fugi ca cealaltă, așa c-o să rămână cu el.

– Văd că te amuzi copios pe seama mea, Darla. Oricum, trebuie să știi că n-o să mă vezi în biserică cu vreo femeie decât dacă tatăl ei o să-mi pună pistolul în ceafă sau vreun laț de gât.

– Văd că ai un mod foarte romantic de a vedea dragostea și viața, zise Annie.

– Nici tu n-ai dreptul la replică, drăguțo. Nu eu sunt acela care a lăsat pe cineva cu buzele umflate, apoi a furat mașina tatălui ei ca să scape mai repede.

– Bine, încetați cu toții, interveni șeriful. Am multă treabă, n-am timp de pierdut cu voi toată ziua. Apoi se uită la Annie. Cu tine n-am terminat. Să nu părăsești orașul fără știrea mea. Clar?

– Da, domnule, zise Annie.

– Mașina mea este peste drum, îi spuse Sam lui Annie. Așteaptă-mă aici s-o aduc ca să nu fii nevoită să traversezi cu poalele astea.

– Mulțumesc, te-ai gândit la toate. Annie observă că Bick Fenwick mai adusese un mecanic cu el și amândoi se străduiau să fixeze cablurile cu care să remorcheze limuzina. În acel moment Sam trase mașina în dreptul ei și-i făcu semn să urce. Dar când vru să urce pe scaunul pasagerului Annie își dădu seama că n-ar fi avut unde să încapă cu atâtea jupoane și material. Nu cred că mă pot descurca Sam, zise ea cu oarecare disperare.

Bick, care asista la scenă, îi spuse:

– Se pare că va trebui să vă așezăm pe capota mașinii lui Sam și să vă legăm bine. Am destule cabluri dacă vă trebuie.

– Nu, mulțumesc, zise Annie, orașul ăsta s-a amuzat destul pe seama mea.

– Nu există nici o posibilitate să scapi de trena asta blestemată, interveni Sam. Ar trebui să existe una zise el repede întrebându-se cum de nu-i venise mai devreme ideea. Întoarce-te, zise Sam, apoi după ce orbecăi prin câțiva metri de material dădu peste ceea ce căuta. Erau cel puțin cincizeci de copci pe care le desfăcu una câte una la început, apoi începu să tragă de ele căci își pierduse răbdarea. Dumnezeule, zise el exasperat, nu știu cum puteți voi, femeile, să vă îmbrăcați în asemenea dispozitive de tortură pentru o ceremonie care nu durează mai mult de douăzeci de minute.

– N-am ales eu rochia asta, ci mama lui Eldon, zise ea.

– Cine naiba e Eldon ? întrebă Sam.

– Fostul meu logodnic.

– A, individul pe care l-ai lăsat să aștepte ca prostul în fața altarului. N-ar fi fost mai simplu să refuzi cererea în căsătorie?

– Am făcut și asta, dar tata nu s-a lăsat înduplecat.

– Deci din cauza bătrânului ai ajuns în faza asta? Nu este un motiv suficient.

– Când te vei hotărî să termini interogatoriul, să mă anunți și pe mine, zise Annie.

Sam se opri, o privi și-i spuse:

– Aș putea s-o fac chiar acum și să te las așa cum ești aici, în mijlocul drumului.

Annie îl privi lung și îi plăcu ceea ce văzu. Îi plăcu mai ales părul lui des, castaniu închis, prin care oricărei femei i-ar fi plăcut să-și treacă degetele. Sam era un bărbat care arăta foarte bine, recunoscu ea.

– Oricum, n-o să faci asta, pentru că ești un bărbat adevărat.

– Se pare că dacă o să ajungi să mă cunoști o să-ți schimbi părerea, zise el. Oricum, am reușit să termin.

Annie apucă trena pe care o împături cu grijă, căci i-o promisese Darlei. Sam o ajută să urce și să se așeze, apoi închise portiera mașinii.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, oricum, zise ea.

– Gata, acum taci, nu mai scoate nici o vorbă până ajungem la Darla. Sam porni într-o viteză nebună, încât roțile scrâșniră și ridicară nori de praf. La un moment dat o luă pe un drum plin de noroi și ajunse la o casă care se afla în mijlocul unui pâlc de pini.

– Aici locuiește Darla ? întrebă Annie.

– Exact. Nu este ceva pe măsura unei fete bogate ca tine, dar este proprietatea ei. Oricum, când cineva se oferă cu atâta bunătate să-ți ofere un adăpost, nu cred că este cazul să comentezi.

– Nu știu de ce faci asemenea interpretări, zise Annie, îmi place casa Darlei.

– Sunt sigur că nu spui adevărul, mormăi Sam, apoi o trase literalmente de pe scaun și o puse pe pământ.

Annie, care nu voia să lase să se vadă cât de afectată era de felul în care reacționa el, se îndreptă spre poartă și încercă s-o descuie. Poarta era ruginită, balamalele ei la fel, și nu se putea deschide decât pe sfert. Încercând să treacă prin spațiul liber Annie agăță rochia, fiind cât pe-aci s-o sfâșie. Dacă ar fi continuat să insiste, ar fi distrus mare parte din perlele care erau montate pe ea în zona respectivă.

– Ce-ai de gând să faci acum ? zise Sam care ar fi vrut s-o lase pe fata asta de bani gata în situația în care se afla. Și ar fi făcut-o chiar, dacă nu s-ar fi temut de gura afurisită a Darlei.

– Trage fermoarul, zise Annie.

– Poftim?

– Nu văd alt mijloc de a trece prin poarta asta fără a strica rochia, decât dacă o dezbrac. Așa că, trage fermoarul, te rog.

Capitolul 2

Nu-i fu prea ușor lui Sam s-o scoată din rochia ei, atât de strâmtă de parcă ar fi fost lipită de piele. Dar când reuși să tragă fermoarul de tot, toată pielea spatelui rămase expusă privirilor lui. El fu fermecat de pielea ei de alabastru, de șoldurile care se cereau mângâiate.

– Ce s-a întâmplat, zise Annie, nu cumva te-ai rușinat? Nici ea nu se simțea prea bine știindu-se expusă privirilor unui bărbat necunoscut, dar dorea foarte mult să scape din rochia aceea ca o piele de șarpe. Annie scoase rochia și rămase doar în lenjeria intimă. Ea se aplecă apoi să ridice rochia care-i căzuse la picioare, iar Sam crezu că-și va pierde mințile văzându-i sânii care păreau că vor să scape din sutien.

– Nu s-ar putea spune că ești prea rușinoasă, zise el.

– Nu-mi este rușine cu trupul meu, și nici anatomia masculină nu-mi este străină, așa că ...

– O! îi scăpă lui Sam.

– Am avut un frate mai mare și am crescut cu un număr destul de mare de veri, cu care adesea mă scăldam în același lac.Trebuie să-ți spun că nimeni nu se gândea la ceva rău.

– Deci l-ai mințit pe șeriful Hester când ai spus că ești unica moștenitoare.

– Fratele meu a murit acum zece ani, într-un accident de mașină.

– Îmi pare rău.

– Îți mulțumesc pentru părerea de rău care cred că este sinceră. Annie observă felul în care era privită și nu se putu abține să întrebe: chiar n-ai mai văzut nici o femeie dezbrăcată până acum?

Sam, pe care-l trecuseră toate transpirațiile, cu toate că nu era prea cald afară, spuse:

– Am văzut dar m-au cam dezamăgit, trebuie să recunosc.

Annie urcă treptele care duceau spre casa Darlei. Când intr ară, Annie observă că Darla era una dintre fanii lui Elvis. Oriunde te uitai găseai câte ceva care să-ți amintească de el. Pe o măsuță aflată în fața unei sofale ieftine de plastic, erau cel puțin douăzeci de fotografii ale starului.

– Darla s-a înscris într-o organizație care vrea să dovedească faptul că Elvis n-a murit. Plătesc și niște taxe care se duc la un detectiv particular din Memphis care răscolește țara să-l găsească.

– Fiecare are nevoie să creadă în ceva, zise Annie. Se întoarse brusc spre el: de astă dată îți place ce vezi?

– N-am de gând să-mi cer scuze pentru că admir o femeie frumoasă.

– Da, cred că ar trebui să caut să mă îmbrac cu ceva.

Annie se îndreptă spre ceea ce putea fi numit dormitor, aruncă rochia de mireasă pe pat, apoi deschise dulapul Darlei. Sam care se afla în prima încăpere, se așeză într-un fotoliu. Simțea că fata din încăperea alăturată nu-l prea plăcea și asta nu-i convenea căci se obișnuise ca toate femeile să fie moarte după el. Pe lângă faptul că arăta foarte bine, era un avocat care se descurca binișor, ca să nu mai vorbim despre afacerile pe care le derula. Dar probabil că toate acestea n-o impresionau pe Annie Hartford, care provenea dintr-o familie cu bani și poate nu muncise nici o zi. Femeia era una dintre cele care priveau bărbatul doar ca pe un armăsar bun pentru împerechere sau ca pe un cont cu mulți bani. Ea

era o frumusețe tipică sudului. Dar ce era cu Eldon, logodnicul ei? Probabil, era un snob. Mai mult ca sigur mergea într-unul din acele cluburi în care femeile nu erau admise. Acesta era un lucru pe care Sam nu-l înțelegea. Cum se simțeau acei bărbați în cluburile în care nu exista nici o femeie? Oricum, acel Eldon fusese destul de umilit în ziua căsătoriei, când mireasa lui fugise.

Când se întoarse în sufragerie, Annie îl găsi pe Sam căzut pe gânduri. Ridică privirile spre ea și observă că fata se îmbrăcase cu una dintre rochiile Darlei, ce-i drept, cam scurtă.

– Am încercat mai multe rochii, dar toate erau foarte scurte și înflorate.

Sam o privi și nu-și putu ascunde admirația căci fata avea niște picioare superbe.

–Trebuie să ai grijă să nu te apleci cumva cu rochia asta scurtă, ca să nu ai probleme.

– Să înțeleg că-mi faci curte, Sam Ballard?

– Nicidecum, nu am nevoie de complicații.

Annie se încruntă auzind remarca lui.

– Bine, am înțeles că Sam Ballard, cel mai de seamă holtei din orășelul Pinckney, mă respinge. Nu-mi rămâne decât să mă arunc de pe pod.

Sam începu să râdă.

– Cred că ar fi mai bine să-i scriu acestui Eldon, să-i spun ce norocos este.

– Probabil acum plânge cu vreo sticlă de băutură în față, pentru că a pierdut tot ce a fost mai bun în viața lui.

– Văd că-ți pasă de ceea ce se întâmplă cu fostul tău logodnic.

– De fapt, sunt alte două lucruri pe care Eldon le iubește mai mult ca pe mine: băutura și banii tatălui meu.

– Și tatăl tău nu și-a dat seama ?

– Tata crede că bunul Dumnezeu l-a trimis pentru a ocupa locul fratelui meu. Dar nu vreau să mai vorbesc despre asta acum, mai bine vorbește-mi despre viața pe care o duci tu aici, în acest orășel. Ai vreo prietenă? Cred că ai mai multe, continuă ea fără să aștepte răspunsul lui Sam. Dar ai una care-ți place mai mult, nu? Lasă-mă să ghicesc, o cheamă Lulu, are sânii cât pepenii și creierul cât o boabă de mazăre. În acel moment Sam parcă mașina în fața restaurantului Dixieland, iar Annie îi mulțumi și coborî. Nu uita s-o saluți pe Lulu, mai zise ea înainte de a închide portiera mașinii.

Sam privi în urma ei. Femeia asta era o enigmă. Și era cam rea de gură. Dacă ar fi fost a lui, ar fi știut ce să facă cu ea.

Darla începu să fluiere a admirație când o văzu pe Annie îmbrăcată în rochia ei cea scurtă, care îi venea atât de bine.

– Păcat că nu lucrezi aici, în restaurantul ăsta, cred că ar fi trebuit să ducem cu camionul bacșișurile pe care ți le-ar fi dat ăștia în fiecare seară. Vrei puțină cafea?

– Da, cred că mi-ar prinde bine, zise Annie.

– Vrei și niște pui prăjit? o mai întrebă Darla grijulie. Este sâmbătă seara și bucătăreasa noastră face numai pui prăjit, dar te asigur că e grozav.

– Sună bine, zise Annie care nu mâncase nimic toată ziua. Fusese prea nervoasă înainte de cununie ca să poată mânca ceva, apoi prea îngrijorată după ce-i lăsase pe toți s-o aștepte. Dar chiar dacă ar fi refuzat să se mărite cu Eldon, asta nu i-ar fi servit la nimic: tatăl ei era hotărât. Annie fu de acord că puiul pe care i-l aduse Darla era extraordinar. Era foarte bine rumenit la exterior, dar înăuntru carnea era atât de fragedă. Darla i-l servi cu fasole verde și piure.

– Spune-le celor două care au pregătit toate astea că aș vrea să fiu adoptată de ele, zise Annie după ce termină totul.

– Cred că o să regreți când o să vezi ce fel de temperament are Flo, o preveni Darla. A aruncat

odată cu cuțitul după mine și dacă nu m-aș fi ferit, cred că-mi reteza mâna. Ca să nu-ți mai spun că pe Sam l-a amenințat cu cuțitul când a refuzat să-i mărească salariul. Dar ce-ți spun eu ție toate astea, se vede cât colo că vii dintr-o familie care are bani, nu glumă.

– Banii nu-ți pot garanta și fericirea, zise Annie.

În acel moment ușa se deschise și intră un grup de doamne, care îi spuse Darlei:

– Vrem masa la care stăm de obicei.

– Vă aduc cafea la început?

– Cine sunt doamnele astea? întrebă Annie curioasă.

– Cele de la Clubul Pinckney. Vin aici în fiecare sâmbătă seara, pentru puiul prăjit pe care-l pregătește Flo. Sunt văduve sau divorțate.Vino, vreau să te prezint, zise Darla.Vreau s-o cunoaștei pe amica mea Annie Hartford care a sosit astăzi în oraș într-o limuzină, îmbrăcată într-o superbă rochie de mireasă.

– O, draga de tine, zise o femeie măruntă de statură, am auzit despre tine. Vino aici lângă mine și povestește-ne totul. Eu sunt Lillian Calhoun, zise ea întinzându-i mâna încărcată cu inele pe care se aflau montate câteva diamante de o frumusețe care atrăgea privirile oricui.

– Lumea îi spune Diamantul Lil, interveni Darla, și nu cred că mai trebuie să-ți explic nimic.

– Sam Ballard m-a ajutat să divorțez, zise Lillian. Toate prietenele m-au sfătuit să angajez un avocat din alt oraș, dar eu l-am ales pe Sam și am făcut o treabă bună.

– Inelele pe care le purtați sunt minunate, zise Annie care se pricepea la bijuterii.

– Drept să-ți spun, diamantele astea nu pot compensa anii pe care i-am irosit alături de individul pe care l-am ajutat să studieze medicina, căruia i-am dăruit trei fii și care a catadicsit după cîțiva ani să fugă cu o asistentă.

– Deci ai fost căsătorită cu un doctor ? zise Annie.

– Da, un chirurg, și am locuit cu el la Athens, dar după divorț am venit aici, în Pinckney, la sora mea. Ea este căsătorită cu un bărbat minunat. Nu are el prea mulți bani, dar o iubește și o tratează ca pe o regină. A, dar eu am început să vorbesc prea mult, ca de obicei și n-am apucat să ți le prezint pe celelalte fete. Cea frumoasă, cu trăsături asiatice este Kazue Hitchcock. Cealaltă care trage și acum din țigară este Inge Mercer. Nu are voie să fumeze în casă și de aceea s-a înscris în toate organizațiile care s-au înființat în

oraș ca să aibă ocazia s-o mai șteargă de acasă și să fumeze în voie.

– Nu este adevărat ce spune, nu pot fuma acasă pentru că soțul meu are alergie, zise Inge.

– Este adevărat că te-ai furișat din biserică, ai luat mașina tatălui tău și l-ai lăsat pe mire să se facă de rușine? o întrebă Kazue. Asta spune toată lumea.

Annie încuviință, dar era deja uimită că tot orașul aflase deja isprava ei.

– Cred că am fost cam lașă, zise ea.

– La naiba ! sări Inge.Nimeni nu te poate forța să te măriți cu un bărbat pe care nu-l iubești! Nici măcar tatăl tău n-are dreptul ăsta!

– Și eu cred că ai făcut ceea ce trebuia, zise Cheryl. Dacă te simți singură și vrei să vorbești cu cineva uite adresa mea, te rog să mă vizitezi.

– Toată lumea vrea pui prăjit ? întrebă Darla care se întorsese în acel moment.

– Pentru asta am venit, spuse Lillian.

– O, eu am crezut că pentru mine ați venit, fetelor, se auzi vocea lui Sam.

– Ah, uite-l și pe frumosul nostru avocat, zise Lillian bucuroasă, sărutându-l pe obraz.

Sam o privi lung pe Annie apoi le spuse:

– Vă las să vă continuați discuțiile. Bănuiesc că aveți o mulțime de noutăți.

Grupul de femei observă privirea pe care i-o aruncase Sam lui Annie. În cele din urmă Lillian nu se lăsă.

– Ce ziceți de privirea pe care i-a aruncat-o frumosul nostru lui Annie?

– Nu cred că este nimic din cele pe care vi le închipuiți, de fapt, cred că nu prea mă suportă. Cred că nu i se pare corect că am fugit de la nuntă.

– Același lucru i s-a întâmplat și lui, cu mulți ani în urmă, zise Inge.

– Ei, n-a fost chiar așa. De fapt, iubita lui a fugit cu câteva zile înainte, zise Lillian.

– Dar ăsta nu este un motiv să aibă ceva împotriva ta, sunt sigură că împrejurările au fost cu totul diferite.

Darla sosi aducându-le salatele.

– Ați reușit s-o corupeți pe Annie, nu?

– Darla, nici nu ne-am gândit la așa ceva. De fapt, ea este proaspătă ca o floare de magnolie. Câți ani ai, Annie? Douăzeci și cinci?

– Merg pe treizeci, se confesă ea.

– Nu s-ar spune, după cum arăți.

– Bogații îmbătrânesc mai greu, zise Darla.

– Tatăl meu este bogat, e adevărat. Dar cred că de-acum m-a eliminat din testament, așa că sunt o biată fată săracă, fără casă, bani sau slujbă.

Cred că am cam exagerat, n-ar fi trebuit să fac asta. Era mai bine să rup logodna cu mult timp în urmă.

– Asta deja aparține trecutului, zise Lillian, nu te mai considera vinovată, gândește-te la viitor. Sper că stai undeva acum.

– Darla mi-a oferit casa ei, o perioadă.

– Sper că-ți place Elvis, șopti Inge, altfel...

– Deci ai un acoperiș deocamdată.Trebuie să-ți găsim acum o slujbă. De fapt, dacă mă gândesc mai bine am un prieten care prin firma lui ți-ar putea găsi ceva. Ai mai lucrat până acum?

Annie ezită, apoi recunoscu:

– De fapt, n-am lucrat niciodată, în adevăratul sens al cuvântului. Nici prea multă școală nu am, în afară de liceu. De când l-am terminat am avut grijă de casa tatălui meu, i-am organizat petrecerile...

– Nu-ți face probleme, zise Lillian. O să găsim ceva și pentru tine. Fiecare dintre noi are talentul ei. Uită-tă la mine, eu n-am lucrat nici o zi cât am fost măritată. Făceam toată ziua cumpărături, mă întâlneam cu prietenele. Desigur casa era mereu de o curățenie perfectă, iar când înălțimea sa soțul meu venea acasă, îi stăteam la dispoziție. Mie îmi plăcea un singur lucru: să fac decorațiuni. Toți prietenii veneau la mine să le

dau idei. Așa că, atunci când am venit în Pinckney mi-am deschis un magazin. Iar Kazue care avea un magazin în apropiere, a început să facă așternuturi, fețe de masă și prosoape pentru clienții mei. Tu ce-ai vrea să faci Annie ? Ce ți-ar plăcea?

– Lăsați-o în pace pe Annie, zise Darla, o să vorbesc eu cu Sam s-o angajeze aici.

– Chelneriță? întrebă Annie. Nu știu dacă m-aș descurca, n-am mai făcut asta niciodată.

– Atunci vei fi foarte fericită să fii pregătită de cele mai competente persoane, zise Darla.

Annie privi în jur. Sam se afla la o altă masă discutând cu cineva. Deodată de parcă ar fi simțit că este privit el ridică ochii și întâlni privirea lui Annie. O privi cu suspiciune.

– Sam nu mă place defel, zise Annie.

– N-ar trebui să ai astfel de gânduri negative, zise Darla. Și, de fapt, să știi că Sam face tot ce-i spun eu. Câteodată îl las să creadă că este ideea lui, dar de fapt, tot de la mine pornește. Poate că nu este serviciul pe care ți-l dorești, ăsta de la Dixieland Cafe, dar neavând altă sursă de venituri...doar dacă nu vrei să te întorci acasă.

– În nici un caz, spuse Annie hotărâtă.

– Atunci, lasă restul pe seama mea, zise Darla.

Capitolul 3

– Nu. Nici vorbă.

Darla îl privea pe Sam care calcula încasările zilei. Erau singuri: bucătăreasa plecase de câteva minute. Lillian o condusese pe Annie acasă la Darla, iar aceasta găsi că era momentul cel mai potrivit să-l abordeze pe Sam:

– Spune-mi, ce ai împotriva lui Annie?

– Nici n-o cunosc prea bine pe femeia sta, ce-aș putea avea împotriva ei?

– Dar cu mine ce ai ?

– Nici cu tine n-am nimic, zise el uimit.

– Se vede că nu-ți pasă de sănătatea mea.

– Ce naiba spui acolo? Ce probleme de sănătate ai tu?

– Am început să îmbătrânesc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai văita atât, ai doar treizeci și cinci de ani. Dacă poți să dansezi toată noaptea cu toți neisprăviții și apoi să lucrezi două schimburi a doua zi, nu poți spune că ești bătrână.

– Atunci să spunem că nu mai sunt capabilă să conduc localul ăsta așa cum o făceam. Am făcut bătături oribile, Sam. Știi de ce mi-am cumpărat portjartierul ăla atât de scump? Ca bărbații să se uite la el și nu la picioarele mele pline de bătături.

– Poate că atunci când pleci de aici ar trebui să te duci direct acasă și să încerci și tu să adormi citind o carte, în loc să-ți pierzi vremea cu toți pierde– vară pe care-i văd căutându-te pe aici.

– Tu te duci la culcare în fiecare seară citind, Sam?

– De cele mai multe ori. Și eu am aceeași vârstă, Darla, și eu simt că mi-a cam trecut timpul. Și apoi, nici nu vreau să risc prea mult.

– Viața mea sentimentală mă privește numai pe mine, Sam. După ce plec de aici îmi petrec timpul așa cum consider eu. De fapt, ai promis c-o să mai angajezi pe cineva pentru restaurantul ăsta.

– Bine, Darla, m-ai convins, o să dau un anunț în ziar.

– Până va veni cineva pentru slujba asta, aș putea s-o învăț pe Annie să lucreze, ar fi mai simplu. Festivalul începe peste o săptămână. Nu pot să mă descurc singură cu toată lumea care va veni aici.

– Atunci o să angajez pe cineva cu experiență.

– Noapte bună, Sam.

– Ce faci, nu mă aștepți și pe mine?

Darla trânti ușa și plecă fără un cuvânt.

– Ai reușit? o întrebă Annie când ajunse acasă.

– Se mai gândește, zise Darla vădit nemulțumită de rezultat.

– Oricum, este ceva mai bine decât un refuz.

Darla încercă un zâmbet, dar se vedea că era foarte obosită.

– O să fac un duș fierbinte, apoi o să merg la Ernie.

– Cine este Ernie?

Darla zâmbi.

– Nu este o persoană, ci un loc în care poți să bei o bere să te simți bine, înainte de culcare. Dacă vrei să vii, te invit. Ne vom întâlni cu câțiva prieteni, este doar nouă și jumătate, sâmbătă seara.

– Sigur că vreau să merg, zise Annie.Trebuie să mă schimb?

– Lumea de pe acolo poartă jeans. Este un fel de bar.

Deși Annie nu prea avea chef de petrecere își spuse că nu era normal s-o refuze pe cea care îi oferise cu atâta mărinimie locuința ei. Și oricum i-ar fi prins bine să mai cunoască lumea de prin părțile locului, întrucât avea nevoie de o slujbă. Cât despre munca de chelneriță la Dixieland Cafe, ce putea spune? Nici măcar nu avea idee de ceea ce trebuia să facă. Dar de fapt, ea nu avea idee de nici un fel de slujbă. Era vina ei că nu se împotrivise cu mulți ani înainte tatălui ei care ar fi putut să-i dea altfel de educație. El se mulțumise cu acel liceu la care profesoarele insistau mai mult asupra problemelor gospodărești și nu pregătiseră elevele pentru viața reală care se desfășura în afara casei părintești. Iar acum, ea care se apropia de treizeci de ani n-avea habar de ceea ce trebuia să facă cu viața ei. Nu știa decât că nu voia să se mai întoarcă acasă sau să se mărite cu alesul tatălui ei, Eldon.

Darla trase mașina într-o parcare în care se puteau vedea zeci de motociclete și camionete.

– Am ajuns? întrebă Annie, dar realiză curând că pusese o întrebare prostească, întrucât în fața lor se afla un panou pe care era scris ERNIE.

Annie se grăbi pe urmele Darlei spre clădirea dîn fața lor. Din clădire răzbătea muzică și Annie

își spuse că o aștepta o noapte lungă, de care nu se va bucura. Bietele ei urechi nu erau pregătite pentru bubuiala care trecea drept muzică, nici pentru uralele care izbucniră când Darla deschise ușa. În momentul următor strigătului, Darla își aruncă brațele în jurul gâtului unui bărbat care păru foarte fericit c-o vede și o ridică de la pământ ca pe un sac cu făină. Într-un târziu, Darla își aminti de Annie.

– Hank, iubitule, vreau să-ți prezint o nouă prietenă, Annie. El este fostul meu prieten.

– Haideți să vă cumpăr ceva de băut, zise aceasta după ce o strânse și pe Annie la piept.

Darla se mai opri de câteva ori pe drumul spre bar pentru a o prezenta pe Annie prietenilor ei.

– Cu ce vă servesc, domnișoară? întrebă barmanul.

– Aș vrea niște apă tonică, răspunse Annie spre amuzamentul Darlei și al lui Hank, care comandară bere.

Sam fu surprins să găsească casa Darlei în întuneric, după ce aceasta plecase ca o vijelie și-și uitase portmoneul la restaurant. El știa de ce se supărase Darla dar nu putea să-i facă pe plac

numai pentru că ea dorea asta. Nu-i trebui prea mult să-și imagineze unde se aflau fetele, mai ales că era sâmbătă seara. Sam știa prea bine că a doua zi Darla va fi mahmură și se va certa din nou cu Flo. Oricum, trebuia să meargă la Ernie să-i dea portmoneul Darlei. Pe drum, el încercă să și-o imagineze pe Annie lucrând în restaurantul lui și nu putu.

După ce dansă, Annie se întoarse la bar, dar nu-i mai găsi pe Darla și Hank. Barmanul îi spuse că Annie și amicul ei plecaseră, dar că Darla îi lăsase vorbă că se va întoarce după ea.

– Dacă o vedeți vă rog să-i spuneți c-o aștept afară, în mașină.

– Dar ce crezi că sunt eu birou de informații și mesaje? zise barmanul.

– Îmi cer scuze dar...

– Nu-i nimic, glumeam și eu văd că nu prea știi de glumă, fetițo.

De ce naiba plecase Darla, mai ales că știa că nu avea nici un ban la ea? Câțiva indivizi care băuseră probabil mai mult decât puteau duce, veniră spre ea și o invitară la o bere rece. Annie refuză politicos, dar aceștia insistară, trăgând-o spre parcare. În acel moment se văzură luminile unei mașini și Annie se rugă să fie a Darlei. Dar era Jeep-ul lui Sam care opri chiar în fața ei.

– Dacă ai venit să cauți necazul cu lumânarea, aici este locul potrivit, zise el trântind portiera mașinii. Ce naiba cauți aici? Cine sunt indivizii ăștia ? răcni el.

Unul dintre bărbații care o trăseseră spre parcare o întrebă:

– Îl cunoști pe individul ăsta?

– Da, eu ...

– Sunt soțul ei, interveni Sam. Avem un copil mic acasă de care ea ar trebui să aibă grijă. Mi-a spus că lipsește o jumătate de oră ca să ia scutece și uite unde a ajuns.

– Păi... zise bărbatul care trăsese până atunci de Annie, nu vrem să vă facem probleme dacă sunteți căsătoriți. Eu și fratele meu suntem în trecere prin oraș. Ar trebui să stai acasă, cucoană, mai ales dacă ai și copil, zise el apoi îi făcu semn celuilalt să plece.

– Unde naiba este Darla, și ce făceai în parcare cu bărbați pe care nu-i cunoști? o întrebă Sam.

– Nu știu unde a dispărut Darla, dar nici ție nu sunt nevoită să-ți răspund.

– Bine. În acest caz o să te las aici să te descurci singură.

– Așteaptă, strigă Annie. Darla aplecat cu mașina ei, cu un tip pe care-l cheamă Hank.

– Așa că te-i hotărât s-o aștepți în parcare cu doi șoferi beți. Ce idee grozavă ai avut Annie! Acum înțeleg de ce lua tatăl tău decizii în locul tău.

Annie simți lacrimile împăienjenindu-i ochii.

– Poți să te duci la naiba, cu grija ta.

– Îmi pare rău, Annie, urcă în mașină.

– Pot să mă descurc și singură.

– Cred că nici nu știi să ajungi la casa Darlei.

Annie nu-l mai asculta. Fusese o zi mizerabilă, plină de umilințe și simțea o puternică durere de cap. Ultima persoană pe care și-ar fi dorit s-o vadă era acest Sam Ballard.

– Annie, te previn, dacă nu urci imediat, te voi forța s-o faci, zise Sam. Opri la oarecare distanță în fața ei, apoi coborî și fără nici o vorbă o ridică de la pământ, în ciuda protestelor și țipetelor ei. Annie începu să dea din mâini și din picioare, apoi să-l tragă de păr. O patrulă de poliție se opri în fața lor.

– Ce se petrece aici? zise unul dintre polițiști.

– Acest bărbat vrea să mă răpească, zise Annie.

– Să te răpească, zici? Polițistul scuipă guma pe care o mestecase până atunci și Annie se întrebă dacă toată lumea din Pinckney mesteca gumă. Nu ne-am confruntat cu asemenea situații pe aici, doamnă. Cred că nu avem de ales și o să-l împușcăm.

Capitolul 4

Annie urmări cu ochii cât cepele cum polițistul scoase arma și-l ținti pe Sam. Începu să țipe.

– Las-o jos, dacă nu, trag, zise polițistul. Sam oftă și o lăsă jos.

– Acum poți pleca, doamnă, eu mai am de discutat cu dânsul.

– Domnule ofițer, lăsați-mă să vă explic, strigă Annie, apucându-l pe polițist de mâneca hainei. Domnul Ballard voia să mă conducă acasă, am mințit când am spus că încerca să mă răpească.

– El te-a învățat să minți ? zise polițaiul. Am mai văzut eu cazuri de astea, domnișoară.

– O, nu, zise Annie și se aruncă în fața lui Sam pentru a-l proteja.

Sam stătea nemișcat, cu brațele încrucișate, cu o figură încordată, în timp ce Annie făcea tot posibilul să repare situația.

– Bine, Buster, ți-ai făcut numărul, acum poți să mă lași în pace, zise el.

Celălalt introduse pistolul în teacă.

– Bine, Sam, dar altă dată te sfătuiesc să procedezi cavalerește cu doamnele. Nu este bine să arunci o femeie peste umăr de parcă ar fi un sac cu porumb. E mai bine dacă le cumperi flori și bomboane, ajungi mai repede acolo unde dorești. Sau poți să le scrii câteva versuri. Nu contează dacă nu au rimă.

– Scuzați-mă, interveni Annie, vă cunoașteți?

Polițistul o lămuri :

– El este Sam Ballard, vărul meu.

– Cu alte cuvinte v-ați bătut joc de mine, zise Annie, privindu-l pe Sam. M-ai lăsat să mă rog să-ți dea drumul, ca o idioată.

În acel moment o mașină se opri lângă ei și din ea coborî Darla.

– Ce s-a întâmplat, Annie?

Annie îi explică prin ce trecuse de la plecarea ei.

– Nu ți-a spus barmanul să mă aștepți? Am plecat puțin pentru că Hank rămăsese fără țigări, dar nu mi-am închipuit c-o să dureze atât de mult.

– Vrei să mă duci acasă? zise Annie, sunt epuizată. Tu te poți întoarce după aceea, dar eu simt că nu mă mai pot ține pe picioare.

– Sigur, iubito, hai să mergem.

Buster i se adresă lui Annie:

– Sper că nu te-am speriat prea tare domnișoară. Eu și Sam ne cam tachinăm pe tema femeilor.

– De fapt toată scena a fost de prost gust, dar cred că o să-l învăț pe Sam cum trebuie să se poarte. Annie strânse pumnul și-i trânti una zdravănă lui Sam în maxilar. Acesta, care nu se aștepta să fie lovit, căzu la pământ. Buster se grăbi să-i sară în ajutor:

– Hei, Sambo, ai pățit ceva?

Sam se ridică și scutură din cap.

– La naiba, m-a pus la pământ dintr-o singură lovitură. O privi pe Annie care părea foarte mulțumită de ce făcuse.

– Vrei s-o dai în judecată? Dar trebuie să ai vedere c-o să râdă lumea de tine, că te-a bătut o femeie. Eu sunt alături de tine, orice hotărăști.

– Ia-o din fața mea, zise Sam.

– Nu te obosi, plec singură. Annie se întoarse și porni spre mașina Darlei.

A doua zi dimineața, Annie își aminti scena la care asistase între Sam și vărul lui. Și își aminti cum încercase să-l apere pe Sam cu propriul ei

trup! Probabil că cei doi bărbați se mai distrau și acum pe seama ei. De când sosise în acest oraș ea nu făcuse altceva decât să se facă de rușine, sosind în limuzină, îmbrăcată în acea penibilă rochie de mireasă. Nu va mai avea cum să țină capul sus în fața oamenilor din Pinckney. Probabil că va trebui să-și brodeze pe bluză numele de "proasta orașului" pe care i-l vor da.

– Nu mă simt prea bine, auzi ea vocea Darlei. Cred că am gripă.

– Ce-aș putea să-ți aduc, Darla ?

– Ai putea să-mi aduci pușca din dulap și să mă scapi de toate.

– O să-ți fac o cafea, zise Annie. Ai cumva medicamente pentru gripă?

– Nu, eu nu prea mă îmbolnăvesc. Nici nu-mi mai amintesc de când n-am mai avut măcar o răceală. La unsprezece fără un sfert trebuie să fiu la lucru ca să așez mesele pentru prânz. Dar nu mă pot ține pe picioare. Cred că ar fi bine să te duci tu în locul meu, Annie.

– Eu! N-am nici cea mai vagă idee despre ce are de făcut o chelneriță.

– Mi-ai spus că obișnuiai să organizezi petrecerile tatălui tău, stărui Darla. N-ai altceva de făcut decât să zâmbești clienților și să te înțelegi cu Flo și Patricia.

– N-ar fi mai bine să-l suni pe Sam să-i spui că ești bolnavă?

– El nu este la restaurant dimineața. Trece câteodată și ia un termos cu cafea apoi se duce peste drum la cabinetul de avocatură.Te rog, Annie n-aș vrea să pierd slujba asta, du-te în locul meu.

Annie era disperată. După ce-i făcuse lui Sam, acesta avea tot dreptul să-i sucească gâtul dacă o prindea în restaurant.

– Cu ce trebuie să mă îmbrac?

– Deschide dulapul de acolo și o să găsești uniforme curate.

Annie făcu repede un duș, îmbrăcă uniforma, își aplică puțin machiaj, apoi își dădu seama că nu rezolvase problema cea mai importantă:

– Cu ce ajung la servici?

– Cheile sunt acolo, pe măsuță.

– Dar nu am permisul și șeriful Hester este ca un copoi pe urmele mele.

– Lasă-l în pace. Parchează în spatele restaurantului, iar dacă întreabă spune-i că te-am adus eu.

Când ajunse la mașina Darlei care avea tapițeria ruptă în câteva locuri, Annie își aminti de Mercedesul pe care i-l dăruise tatăl ei, de Jaguarul care o aștepta pe o alee din fața casei. Văzuse de acum cât de greu muncea Darla pentru a acoperi cheltuielile casei. Dar ea, Annie, dorea mai mult

de la viață. Nu simțea nevoia să fie bogată, să conducă o mașină de lux. Voia să fie ca Lillian, Kazue și celelalte care dovediseră tuturor că reușiseră și singure. Ajunse cu câteva minute înainte de începerea programului, parcă în spatele restaurantului și se trezi singură în bucătărie cu Flo și Patricia.

– Tu cine naiba mai ești? o luă Flo în primire de cum o văzu.

– Mă cheamă Annie și am neapărată nevoie de ajutorul tău. Darla s-a îmbolnăvit și eu am fost singura disponibilă. Nu știu nimic despre meseria asta.

Femeile schimbară o privire.

– Sam știe despre toată tărășenia asta ?

– Nu, probabil că m-ar arunca afară din bucătărie dacă m-ar vedea.

– N-o să îndrăznească să te arunce afară din bucătăria mea, zise Flo, altfel ultimul lucru pe care l-ar mai vedea în fața ochilor ar fi ușa din spatele restaurantului.

– Asta înseamnă c-o să mă ajuți, Flo?

– O să te ajut cu ce-o să pot pentru că am și eu munca mea. Deocamdată ar fi bine să te duci să vorbești cu Gladys, chelnerița care servește micul dejun. O să-ți spună ea ce ai de făcut.

Annie îi mulțumi, deschise ușile de la bar și se trezi față în față cu o femeie cu părul grizonant care o luă imediat în primire:

– Tu cine mai ești?

– Annie Hartford. Îi țin locul Darlei astăzi căci este bolnavă.

– Poate că este numai mahmură.

– Am stat cu ea toată noaptea, are febră.

Gladys oftă, de parcă toată lumea ar fi rămas din acel moment pe umerii ei.

– Bine, hai să-ți arăt ce ai de făcut. Cred că numai astăzi va fi multă lume pentru că Sam s-a hotărât să închidă restaurantul duminica. Eu și Darla l-am tot bătut la cap s-o facă. Avem nevoie și noi de odihnă, ca tot omul. Lumea începu să vină iar Annie cu zâmbetul pe buze, se străduia să-i servească pe toți. Dar, după cum era de așteptat, sosi și Sam. Când îl văzu, Annie își pierdu controlul și scăpă tava pe care o ducea. Patru pahare se sparseră de podea, iar ea se aplecă imediat să strângă cioburile.

– Nu le atinge, strigă Sam, o să te tai!

Era prea târziu căci Annie, în zelul ei, strânsese cioburile și unul dintre ele îi tăiase arătătorul.

– Ce naiba cauți aici?

– Darla s-a îmbolnăvit.

– Chiar așa? Ar fi mai bine să-și caute alt serviciu de astăzi.

– Dar...

– Du-te la bucătărie și roag-o pe Flo să te panseze. După aceea te rog să dispari.

– Ești un individ meschin, Sam Ballard. Așa procedezi când se îmbolnăvește un angajat? Sam deveni dintr-o dată foarte rigid de parcă ar fi primit o lovitură neașteptată.

– Eu știu mai bine decât tine că Darla nu este bolnavă. Se folosește însă de un tertip pentru a-mi forța mie mâna. Iar dacă mă gândesc mai bine, nu te privește pe tine cum îmi tratez eu angajații. Annie își dori să-l poată lovi din nou pe acest nesuferit. Dar încercă să se calmeze și de aceea se îndreptă spre bucătărie. Flo îi cercetă rana, apoi aduse trusa de prim ajutor.

– Rana este destul de adâncă, cred că-ți trebuie câteva copci.

– N-am timp de mers la spital, rezolvă tu cum crezi că este mai bine. Oricum, Sam mi-a spus să plec imediat, iar el o s-o concedieze pe Darla.

– Asta n-o să se întâmple, zise Patricia. Sam nu poate să concedieze pe cineva numai pentru că s-a îmbolnăvit, nu este un motiv întemeiat. Oricum, trebuie să luăm atitudine căci lucrul acesta ni s-ar putea întâmpla și nouă. În acel moment intră Sam care le văzu pe cele două dispărând pe ușa bucătăriei.

– Unde vă grăbiți așa? strigă el.

– Nu mai rămânem în serviciul ăsta, zise Patricia.

– Nu vreți să-mi spuneți despre ce este vorba?

– Am auzit că vrei s-o concediezi pe Darla pentru că s-a îmbolnăvit. Iar pe fata asta o trimiți acasă după ce s-a străduit să facă tot ce-a putut să țină locul Darlei.

– Ai de gând să-mi faci probleme în fiecare zi și în fiecare loc în care apari, nu? zise el adresându-se lui Annie.

– Dacă-ți închipui c-o să-mi țin gura când văd că ești o amenințare pentru slujba prietenei mele, te înșeli. Eu n-am făcut altceva decât să compensez absența Darlei.

Chiar în acel moment un individ înalt, bărbos, dădu buzna în bucătărie.

– Ce-ar trebui să facem ca să primim ceva de mâncare în restaurantul ăsta, întrebă el foarte nemulțumit.

Sam își compuse un zâmbet mieros:

– Îmi pare foarte rău, domnule, am avut o mică problemă de rezolvat. Apoi, se adresă lui Flo și Patriciei: nu puteți pleca acum, restaurantul este plin.

– Atunci să nu le mai amenințI pe Darla și Annie.

– Nu mă interesează ce gândiți tu sau fiica ta. Este restaurantul meu și eu sunt singurul care poate lua decizii aici.

– Bine, atunci, la revedere, Sam Ballard.

– Stai puțin, Annie ! Servește-l pe domnul care a venit aici.

Când văzu că Annie nu prea se grăbea s-o facă, Sam continuă:

– Acum, ce mai este Annie?

– Pe viitor, când ai nevoie de mine, te-aș ruga să folosești cuvântul "te rog".

– Te rog, zise Sam, dorindu-și ca Buster să-l fi împușcat cu o seară mai înainte. Apoi se întoarse spre angajatele lui: bine, Darla își păstrează slujba, dar este ultima oară când rezolvăm problemele în acest mod. Dacă nu sunteți de acord cu deciziile mele puteți să vă împotriviți, dar decizia finală îmi va aparține. Nu voi mai tolera nici o astfel de răzmeriță. Clar?

– Tu ești șeful, e adevărat, noi nu putem lua decizii, zise Flo.

Annie avu nevoie de cincisprezece minute pentru a-și reveni după discuția cu Sam, iar după ce explică tuturor clienților că se rănise și întâmpinase probleme, cei prezenți își manifestară înțelegerea, ba chiar îi lăsară și bacșișuri. După ce plecă și ultimul client Annie strânse tot ce era pe mese, apoi îi oferi o cafea lui Sam, pe care el o refuză.

– Oricum, va trebui să vorbim, zise el, măsurând-o din priviri. Te rog să nu mai faci ce-ai făcut.

Annie îl privi și după cuta care se formase pe fruntea lui înțelese că el nu era prea mulțumit de ce se întâmplase.

– Ce n-ar trebui să mai fac Sam?

– Nu vreau să te mai lamentezi în fața celorlalți angajați.

- Îmi pare rău, n-am făcut-o cu premeditare, dar curgea prea mult sânge și m-am speriat. Flo a reacționat imediat. Asta a fost tot.

– Eu fac regulile aici, Annie și le fac așa cum cred eu că este bine. Dacă vrei să lucrezi aici, trebuie să le respecți.

– Nu trebuia s-o amenințI pe Darla doar pentru că este bolnavă.

– Darla nu este bolnavă, eu știu prea bine asta. Este doar un tertip de al ei. Dar nu cred că trebuie să-ți dau explicații.

– Nu vreau să complic situația, dar toată viața, până acum am urmat regulile impuse de alții.Bune sau rele. Ei bine, nu mai sunt dispusă să fac asta.

– Ei, atunci să abordăm lucrurile dintr-un alt punct de vedere. Tu ai avut nevoie de o slujbă și ai venit la mine. Iar eu îți promit că voi fi gata pentru discuții.

– Mi se pare o idee bună. Asta înseamnă că am primit slujba?

– Deocamdată. Nu pot să nu apreciez că fără a avea nici un fel de pregătire ai făcut tot ce-a fost posibil ca treaba să meargă bine.

– O, Sam să iau aceste vorbe ca pe un compliment?

Sam schiță un zâmbet.

– O să am nevoie de numărul tău de asigurare.

Annie i-l scrise pe un șervețel. Ce-ți face ochiul, Sam?

– Mă doare ca naiba. De ce mai întrebi?

– N-am lovit în viața mea pe cineva cu atâta putere.Tu și vărul tău m-ați speriat așa de tare.

– Eu n-am făcut mare lucru. Buster a acționat de unul singur.

– Da, dar puteai să reacționezi, să nu mă lași să mă sperii așa de tare.

– Am fost teribil de impresionat că ai vrut să mă aperi cu trupul tău.

Annie se înfurie când înțelese că era iar ținta glumelor lui.

– Ar fi fost mai bine să iau pistolul lui Buster și să te împușc cu mâna mea.

Sam ar fi vrut să râdă dar se temea că Annie va arunca cu prosopul în el. De aceea se ridică și plecă.

– Trebuie să verific mesajele la biroul de avocatură. O să mă întorc la timp pentru cină.Tu poți să mănânci cât este liniște aici. Și să nu atingi nici un obiect ascuțit, mai adăugă el indicând cuțitul.

Annie nu se putu abține să remarce cât de bine arăta Sam. Se întoarse la bucătărie unde o găsi pe Flo citind Gazeta de Pinckney, iar pe Patricia uitându-se pe un catalog. Își pregăti un sandviș cu brânză, apoi cele două începură s-o instruiască în privința servirii clienților. Răsfoi Gazeta de Pinckney și citi despre cursurile unui colegiu local, care începeau la ora opt dimineața și astfel ar fi avut și ea posibilitatea să se înscrie dacă s-ar fi înțeles cu Sam Ballard destul de bine ca să fie sigură de slujbă. I-ar fi trebuit și o mașină. Sau măcar o bicicletă. În acel moment sună clopoțelul de la intrare și Lillian Calhoun își făcu apariția. Ea îi zâmbi fericită.

– A, văd că Sam ți-a oferit slujba!

– Da, și am primit o mulțime de bacșișuri chiar din prima zi.

– Ce-mi poți recomanda pentru astăzi?

– Friptură de pui, cu piure și fasole verde și o salată.Dorești o ceașcă de cafea până îți servim cina?

– Da, cred că ar merge, zise ea apoi privi catalogul din mâna lui Annie.

– Mă uitam pe acest catalog, zise aceasta, aș vrea să urmez niște cursuri, dar singura problemă este legată de faptul că Darla locuiește afară din oraș și nu am cu ce să circul. Mi-aș cumpăra o bicicletă, dar distanța este cam mare.

– Stai să vedem, zise Lilian. Kazue are o bicicletă pe care n-o folosește, iar eu locuiesc la câteva case de colegiu. Garajul are un apartament deasupra. Mobila este destul de nouă. Mi-ai putea plăti chiria în fiecare săptămână, iar în prima săptămână nu ți-aș lua nimic.

– Ai face asta pentru mine? zise Annie uimită.

– De ce nu? Cred că și tu ai face-o dacă ai fi în locul meu.

– Îți mulțumesc mult, Lillian.

– Totul va fi bine, Annie, uite adresa mea.Vino mâine să vezi apartamentul. Cred c-o să-ți placă.

Annie era atât de fericită că era cineva dispus să creadă în ea! Mai avea o singură problemă. Banii. Trebuia să-și plătească cursurile cât mai repede și pentru asta avea nevoie de un mic împrumut. O singură persoană putea să i-l acorde. Sam Ballard.

Capitolul 5

Cina nu se desfășură la fel de bine. Sam sosi la timp pentru a o ajuta pe Annie, dar ea era atât de nervoasă încât vărsa sau spărgea tot ce atingea. Un șofer de tir care flirtase cu Annie imediat ce intrase în restaurant, avu nenorocul ca ea să-i verse un ceai cu gheață pe cămașă. Sam se grăbi cu un prosop ca să șteargă urmele.

– Ce se întâmplă cu tine? O să încep să întreb clienții dacă au poliță de asigurare, înainte ca tu să-i servești. Oricum, profitul mi se diminuează din cauza paharelor și farfuriilor pe care le spargi.

Annie n-avea de gând să-i spună că din cauza lui intrase în panică. El îi urmărea fiecare mișcare. Poate că se temea că ea ar putea să fugă cu banii încasați.

– N-am mai lucrat până acum, asta este prima zi. De fapt, la toată mulțimea asta ar fi necesare două chelnerițe, mai zise ea.

Sam își spuse că, probabil, femeia avea toate motivele să fie nervoasă căci se simțea urmărită îndeaproape, dar care bărbat ar fi trecut cu vederea acele picioare minunate pe care le expunea ea? Dar Annie era angajata lui și el nu obișnuia să aibă relații cu subalternele.

– Putem încerca să trecem de seara aceasta fără să mai rănești pe careva? Măcar atât, Annie. Ea își mușcă buzele căci având nevoie de împrumutul de la el, era mai bine să nu-i răspundă.

– Apreciez răbdarea pe care o aveți cu mine, domnule Ballard. Mă pot descurca în slujba asta, dar nu am experiență. Vă promit să plătesc fiecare farfurie pe care o sparg.

Pe la nouă, lumea plecase iar Annie făcuse curățenie, iar restaurantul era curat ca un spital. Sam o ajutase să degajeze mesele. Ea nu știa dacă o făcuse ca să-i fie de ajutor sau din teamă că ar mai fi spart și alte vase.

– Pot să-ți schimb bacșișurile în bancnote, dacă dorești, îi spuse el.

Annie începu să se scotocească prin toate buzunarele, dar de peste tot scoase numai mărunțiș. Sam simți oarecare milă pentru ea, căci

fata muncise atât la prânz cât și la cină și nu scosese mare lucru. Dar apoi, când ea termină de scos din buzunare, Sam observă că fata asta adunase mai multe bacșișuri decât Darla.

– Este foarte bine pentru început, zise el.

– Mai ales că le-am spus clienților că nu am nevoie de bacșiș.

– Le-ai spus tu lucrul ăsta ? zise Sam privind-o cu neîncredere.

– Da, le-am spus că abia am început să învăț meseria și că sunt gata să țin seama de sugestiile lor, că nu primesc bacșiș. Dar ei au insistat atât...

Sam o privi cu aceeași suspiciune.

– Mă bucur că prima ta zi de lucru ți-a adus satisfacții materiale.

– Dacă tot vorbim despre bani, Sam, aș vrea să te rog să-mi dai un împrumut, dacă este posibil.

– O femeie care ia bacșiș o sută de dolari pe seară mai are nevoie de un împrumut?

– Da, am nevoie de două sute de dolari, Sam. Îți voi plăti dobândă la ei, mai mare decât cea acordată de bancă și cred că o să ți-i înapoiez în trei săptămâni.

– Annie, pot să-ți împrumut acești bani fără dobândă și fără termen. Îmi poți spune pentru ce-ți trebuie?

– Vreau să mă înscriu la niște cursuri care se organizează la un colegiu din oraș. Este vorba despre un curs de afaceri și altul de contabilitate.

– Ce știi tu despre contabilitate, Annie?

– Am mai făcut niște cursuri de contabilitate la liceul din orașul meu.

– Eu credeam că ai învățat doar cum să aranjezi șervețelele pe masă.

– Da, am învățat și asta, spuse Annie și se și apucă de lucru. În liceul la care am învățat am avut probleme legate de felul în care mă îmbrăcam, dar având în vedere faptul că tatăl meu cotiza destul de serios la fondurile școlii, am putut să-mi petrec vremea în birourile școlii. Acolo am învățat ceva contabilitate.

– Este un domeniu în care poți câștiga foarte bine.

– Da, m-am gândit că ar fi bine să devin contabil.

– Annie, zise el privind-o, cred că tu poți face orice îți propui.

Cuvintele lui Sam o impresionară. În afară de Vera, nimeni nu-și mai exprimase încrederea în ea până sosise la Pinckney.

– Îți mulțumesc, Sam, mă simt mult mai bine acum.

Sam scoase două sute de dolari din portmoneu și i-i întinse.

– Nu iau dobândă de la prieteni sau angajați, poți să mi-i înapoiezi când îți va fi mai ușor s-o faci.

– Sam, îți mulțumesc din suflet, zise ea și-i întinse un trandafir pe care-l făcuse dintr-un șervețel de pe masă.

– O, dar este minunat, ce altceva mai știi să faci din șervețele?

Începură să râdă amândoi, apoi se hotărâră să închidă restaurantul.

– În privința Darlei nu trebuie să-ți faci probleme, spuse Sam, eu o cunosc foarte bine și pot să fac pariu cu tine că deja nu mai are nimic. O cunosc de mult timp pe Darla.Tocmai de aceea mă întreb ce aveți voi două în comun.

– M-a ajutat și am ajutat-o la rândul meu. Mi s-a părut normal să fac asta.

– Bine, Annie, acum poți să pleci.

– Noapte bună, Sam, zise ea și plecă, dar gândurile îi rămaseră tot la el.

Când ajunse în fața casei Darlei, nu mai ardea nici o lumină. Annie se gândi că probabil Darla

dormea. Descuie ușa dar în acel moment auzi un glas care ar fi trezit și morții:

– Stai acolo sau trag! Se aprinse lumina și Annie se trezi în fața unei matahale păroase care mai avea și un pistol în mână.

– Nu sunt înarmată, dar am ceva bani și dacă vrei ți-i dau ca să mă lași în pace, zise Annie căreia îi cam tremurau genunchii. Ia-i și pleacă, lasă-ne în pace.

– Unde să plec ? zise matahala. Cine naiba ești tu ca să-mi spui să plec din casa mea?

– Bo, cu cine naiba vorbești acolo? se auzi glasul Darlei care apăru în cămașă de noapte. A, tu erai Annie, cum a fost prima zi?

– O cunoști? întrebă Bo.

– Bo, tu nu asculți niciodată ce-ți spun? Annie este prietena mea și-o să stea aici o vreme. I-am făcut rost de o slujbă la restaurant. N-ai recunoscut uniforma?

– Îmi pare bine, Annie, zise el întinzându-i mâna, eu sunt Bo Jenkins, soțul Darlei.

– N-am știut că Darla este căsătorită.

– De fapt, Bo este fostul meu soț, zise Darla. L-au închis pentru că a emis cecuri fără acoperire, așa că eu am divorțat. Dar acum, de când s-a întors, mi-a promis c-o să se schimbe așa că l-am primit înapoi, cu toate că el nu mi-a spus c-o să iasă mai devreme.

Bo o trase la pieptul lui.

– Am vrut să te iau prin surprindere, iubito, și să văd dacă nu cumva mi-a încălzit careva patul în lipsă.

– Cum a fost prima ta zi de slujbă, Annie? întrebă Darla.

– N-o să-ți vină să crezi cine mi-a oferit o locuință! zise Annie entuziasmată. Lillian Calhoun.

– Nu glumești?

– De fapt, mi-a spus că pot să mă mut imediat. Annie îi povesti despre înscrierea la colegiu, despre locuința lui Lillian care era atât de aproape de sediul colegiului, despre împrumutul oferit de Sam. M-am gândit că n-o să te superi dacă o să te rog să mă conduci acolo, Darla, mai spuse Annie gândindu-se că nu prea i-ar conveni să petreacă noaptea sub același acoperiș cu Bo.

– Nu este nevoie să te duc eu la Lillian. Poți lua mașina, cu condiția să vii să mă duci la serviciu mâine.

- Îți mulțumesc din suflet, zise Annie care abia aștepta să dispară din ochii lui Bo.

Annie porni spre locuința lui Lillian, dar ea nu cunoștea orașul și întunericul o făcu să rătăcească destul, ajunse după ora unsprezece. Casa era în

întuneric, probabil că femeia își scosese inelele cu diamante și se culcase. Annie întoarse mașina gândindu-se unde ar fi putut să se ducă, apoi după ce se mai învârti pe străzi ajunse în fața restaurantului lui Sam. Luminile erau aprinse și-l văzu pe Sam care își completa registrele. Annie opri gândindu-se că el i-ar putea da adresa unui hotel decent.

– Ce s-a întâmplat, Annie? o întrebă el.

Ea îi spuse de ce nu rămăsese peste noapte la Darla.

– Deci, Bo Jenkins a și ieșit de la închisoare.

– Da, și Darla a fost surprinsă, iar eu am plecat spre locuința lui Lillian dar probabil că femeia se culcase așa că n-am insistat.Știi vreun motel mai decent ?

– Nu este nevoie să dormi la motel, Annie, poți dormi la mine acasă. Nu te uita așa. Am o menajeră, așa că nu vor fi probleme.

– Bine, dar ești sigur că nu te deranjez?

– Dacă ar fi fost așa nu te-aș fi invitat.

– Apreciez gestul tău, Sam. Privirile li se întâlniră și Annie simți ceva ciudat, o senzație plăcută de căldură care o surprinse.

– Ce este cu toate registrele astea, Sam?

– Contabilul pe care l-am angajat mi-a făcut prea multe greșeli, așa că am hotărât să rezolv sin-

gur problema evidențelor. Dar când vei termina tu cursurile de contabilitate, te voi angaja pe tine. Porniră spre casa lui Sam care se afla în direcție opusă celei în care locuia Darla. Se terminară toate casele și pe o parte și pe cealaltă, apoi Sam o luă pe un drum lateral până ajunseră la o casă cu două etaje, care avea o frumoasă grădină cu trandafiri în față. Ușa de la intrare fu deschisă imediat de o menajeră.

– Martha, ți-o prezint pe Annie Hartford din Atlanta.Va rămâne aici peste noapte. Cred că avem camera de oaspeți liberă.

– Desigur, poate să stea în camera galbenă cu vedere spre râu. Priveliștea este minunată.

– Se poate pescui aici ? întrebă Annie. Când Sam aprobă, Annie fu foarte fericită. Apoi, luă mâinile menajerei în palmele ei și-i spuse:

– Îmi cer scuze pentru că v-am deranjat la miezul nopții. N-aș fi recurs la casa lui Sam dacă n-aș fi fost într-o situație disperată.

– Să vă ofer o gustare? întrebă Martha.

– Cred că ne vom descurca singuri Martha, zise Sam. Apoi, după ce plecă femeia, o întrebă pe Annie: ți-e foame? Eu n-am mâncat nimic în seara asta. Cred că nici tu.

Annie deschise frigiderul de unde scoase pachete cu mezeluri și brânză, timp în care studie

bucătăria. Era foarte spațioasă, iar dulapurile albe străluceau de curățenie. În mijlocul încăperii se afla o masă cu patru scaune.

– De cât timp locuiești aici?

Sam scoase un borcan cu murături.

– De când mă știu. Casa a aparținut bunicului. Ai mei au avut cirezi de vite.În final, casa s-a dovedit prea mare pentru ai mei, sau poate au vrut să se mute mai aproape de centrul orașului și au cumpărat o altă casă. Dar eu am preferat să rămân aici.

– Ai și tu vite?

– Da, dar nu atâtea câte mi-aș dori.

– Mai ai și alte proprietăți pe lângă restaurant și magazinul de mașini?

– Mai am câteva magazine și o spălătorie de mașini. Dacă aș obține un preț bun aș mai vinde din toate astea, ca să mai scap de probleme. Deci, ce -ai vrea să mănânci? Șuncă, salam, brânză?

– Aș vrea doar un pahar cu lapte Sam, dacă nu te superi.

– Te rog servește-te cu ce vrei, simte-te ca acasă.

Annie începu să viziteze casa. Intră mai întâi în camera de zi și remarcă parchetul care era acoperit de covoare cu motive florale. Un pian

domina încăperea, iar mobila era de bună calitate. Într-un colț se afla șemineul, iar în altul o combină, un televizor și un video. Annie observă calculatorul și se întrebă dacă Sam are vreodată timp liber.

– Îmi place casa ta, zise ea întorcându-se la bucătărie. Nu este de mirare că tatăl tău n-a vrut s-o vândă. Dar îți lipsește ceva.

– Ce ?

– O familie, niște câini.

– Să nu mai vorbim despre asta, Annie.

– Doar n-o să lași o experiență nefericită să-ți marcheze restul vieții?

– Dar pe tine de ce te interesează toate astea?

– Pentru că-mi place să văd numai oameni fericiți în jur. Iar tu nu pari un om fericit.

– Dar tu, Annie? Nici tu nu ești, cu toți banii tatălui tău. Cu toată dragostea pe care ți-o poartă.

– De unde știi toate astea ?

– Pentru că am avut de unde să mă informez.

– M-ai verificat?

– Șeriful Hester a avut nevoie de dovezi că spui adevărul așa că mi-am sunat niște prieteni din Atlanta care m-au informat despre familia Hartford.

– Cred că șeriful este mulțumit acum, zise ea.

– Ai venit în oraș într-o limuzină pe care nu și-o permite oricine. Știi ce-a spus Harry când i-am confirmat că ești moștenitoarea unei averi de miliarde? Că ești nebună dacă ai putut să renunți la o asemenea avere. Dar eu i-am replicat că nici o sumă de bani, oricât de mare, nu merită să renunți la visurile tale.

– Chiar i-ai spus asta? Sam, ești un drăguț că mi-ai luat apărarea.

– Nu ți-am luat apărarea, Annie, am spus ce gândesc. Și eu am luat o decizie asemănătoare cândva, de aceea nu sunt căsătorit astăzi.

– Și n-ai regretat niciodată decizia luată?

– Nu, niciodată și nici tu nu vei regreta. Cred că-ți este somn. Hai să-ți arăt camera ta.

– O, dar este minunată, exclamă Annie când văzu dormitorul în nuanțe de galben.

– Lillian Calhoun l-a decorat. O s-o rog să decoreze și camera mea, poate. Noapte bună, Annie. Sam o sărută pe frunte. O să descoperi că ai mulți prieteni în Pinckney, Annie. Apoi, plecă.

Capitolul 6

...așa că înțelegi de ce n-am făcut pasul. Nu poți trăi cu cineva pe care nu-l iubești.

– Ai făcut ceea ce trebuia, draga mea, zise Martha Fender care stătea în fața ei și o privea prin ochelarii ei cu rame de metal abia ținându-se pe vârful nasului. Martha îi pusese uniforma la înmuiat în timp ce Annie făcuse un duș și de aceea fata se îmbrăcase cu un capot vechi al Marthei.Tata a vrut să mă mărite cu băiatul unui bancher dar inima mea aparținea unui mecanic, de aceea am fugit de acasă, zise Martha.

– Ce romantic, sublinie Annie.

– Nu ne-am prea descurcat din punct de vedere material, așa că toată viața am fost menajeră la alții, dar nu mi-am dorit o altă soartă. Am avut trei copii minunați și o căsătorie fericită timp de treizeciși doi de ani. Dar acum doi ani

Albert al meu a murit subit de un atac de cord.

– Îmi pare rău, cred că-i simți și acum lipsa.

– Nu trece oră în care să nu mă gândesc la el. Nu toate femeile sunt binecuvântate cu un astfel de soț.

Annie oftă:

– Eu am decis să nu mă căsătoresc deloc.

– Dar ești tânără, draga mea. Nu-ți dorești copii?

– Întotdeauna mi-am dorit o familie mare. Dar cred că nu-mi va fi dat vreodată s-o am. Asta nu înseamnă că n-o să pot adopta un copil, într-o bună zi.

Sam, care se afla în încăperea alăturată încerca să ignore discuția celor două femei. Dar nu-și putea lua ochii și inima de la Annie. Poate că era numai atracție. Nu era de mirare, căci fata era isteață și drăguță.

– Uite, am mai lungit uniforma cu doi centimetri, se auzi vocea Marthei.

– Vă mulțumesc, doamnă Fender. Nici nu știți ce fericită m-ați făcut. Nu puteam să mă aplec deloc.

– Mă bucur că te vei muta la Lillian Calhoun, zise Martha. Nu spun că Darla Jenkins n-ar fi o fată de treabă. Dar nu este pe gustul meu.

– A fost singură prea multi timp, îi găsi Annie o scuză. Singurătatea îi determină pe oameni să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar face. Eu știu toate astea, mi-am pierdut mama de când eram copil.

– O, draga mea!

– Dar i-am simțit întotdeauna prezența. Obișnuiam să-i parfumez camera și după ce a murit. Când îmi lipsea foarte tare, îmi parfumam perna cu parfumul ei și pretindeam că mama mă vizitează din ceruri.

Martha o privi visătoare.

– Și eu am amintiri grozave cu Albert. Dar observ că te descurci foarte bine pentru o persoană care n-a trăit singură până acum. Apropo, dacă o să ai nevoie, o să te ajut la noua ta locuință.

– Îți mulțumesc mult, dar nu cred că locul acela va avea nevoie de prea multă curățenie. Oricum, te voi invita la inaugurarea casei mele.

– Voi veni cu plăcere, dar cu condiția să aduc eu desertul. Fac o plăcintă grozavă, cu cartofi.

Sam care asculta discuția celor două femei se întrebă cum făcea oare Annie să-și atragă toată dragostea celor din jur? El spera că fata nu se gândea să-i folosească numai pentru a-și rezolva problemele. Știa că Annie Hartford era obișnuită cu viața bună. Probabil că va duce tava și va degaja mesele din restaurant ca o schimbare față de viața cu care era obișnuită, dar se va sătura repede, apoi va tânji după restaurantele de lux și mașinile scumpe. De aceea trebuia să fie foarte atent cu Annie și să nu se atașeze prea mult de ea.

Să nu-i privească prea insistent picioarele care i se vedeau de sub fusta scurtă.

Să n-o mai invite să doarmă acasă la el, numai pentru că-i făcea plăcere să mai stea un pic cu ea.

Să nu se mai gândească tot timpul la ea.

– O, Lillian, încăperea este adorabilă! exclamă Annie fericită.

– Chiar îți place?

Cele două femei se aflau în camera de zi a apartamentului construit deasupra garajului. Lillian luase husele de pe mobilă și Annie observă că aceasta era aproape nouă. O măsuță pentru cafea aflată în mijlocul încăperii contribuia la atmosfera de intimitate care se crease în acest mic apartament.

– Mă și văd stând într-un balansoar, citind o carte seara, după munca de la restaurant, zise Annie fericită.

– Ți se pare că mobila este prea extravagantă? întrebă Lillian. Am decorat acest apartament anul trecut, pentru mama. A refuzat să locuiască în aceeași casă cu mine, spunea că două femei nu pot trăi sub același acoperiș. Dar, deodată, s-a hotărât să plece. A cunoscut un agent de bursă, la salonul de bingo și se pare că a fost dragoste la prima vedere. Și-a încărcat un geamantan cu lucrurile

preferate și au plecat împreună. Mai primesc câte o vedere de la ea, iar acum aștept o invitație la nuntă.

– Este minunat ce-mi spui, înseamnă că ai o mamă tânără.

– Kazue s-a ocupat de draperii și așternuturi. Ai un singur dormitor și o baie, dar cred că este destul spațiu pentru o singură persoană.

– Îmi place mult și sunt gata să-ți plătesc chiria pentru prima săptămână.

– Nici vorbă. Ne-am înțeles că nu-ți iau chirie pentru prima săptămână. Iar Kazue mi-a spus că-ți poate împrumuta o bicicletă.

– Sper să nu am probleme pentru că nu am permisul la mine.Vreau să mă înscriu la colegiul din oraș, dar cursurile au început deja.

– Să-mi spui dacă-ți fac probleme cei din conducere. Le-am făcut multe donații așa că ar trebui să-ți facă ție, prietena mea, o reducere.

În acel moment ajunseră la unul dintre magazinele despre care îi vorbise Lillian pe drum.

– Poate n-o să-ți vină să crezi, dar există câteva doamne înstărite, aici în Pinckney, care nu suportă să îmbrace aceeași rochie de două ori. Își aduc rochiile aici, așa că-ți poți cumpăra toată garderoba cu cincizeci de dolari. Eu n-am recurs prea mult la acest magazin, cred că înțelegi din ce motiv. Nu-mi pot permite să apar la clubul doam-

nelor îmbrăcată într-una din rochiile lor. Poate doar când plec în afara orașului.

– O, Lillian, ce bine-mi pare că te văd! Mai știi costumul acela de tul pe care l-ai admirat pe Marion Jones la bazarul de Crăciun? Femeia se uită în jur de parcă ar fi vrut să se asigure că nici o ureche nedorită nu auzea vorbele ei, apoi spuse: l-a adus aici săptămâna trecută, chiar după ce ai plecat, și arată la fel de bine.

– Ei, poate o să vin să-l văd, dar acesta să fie micul nostru secret.

Annie părăsi magazinul după vreo jumătate de oră, încântată că-și găsise vreo două perechi de jeanși, cămăși și jachete. Costumul de tul pentru Lillian era în același pachet.

– Croitoreasa mea o să-i aplice o garnitură nouă și astfel n-o să-l mai recunoască nimeni, nici măcar Marion Jones, șopti Lillian pe drumul spre mașină. Când ajunseră acasă găsiră bicicleta livrată de Kazue.

– Ce bine că are și coșul ăsta în care pot să-mi pun cumpărăturile și cărțile. Te rog să-i mulțumești din partea mea, Lillian.

– Kazue este foarte fericită să fie de ajutor. De abia a scăpat de un tiran de soț care a făcut tot posibilul să-i îngreuneze divorțul. De acum problemele tale s-au cam rezolvat, ar mai fi una

singură, fetițo, cum o să mergi pe bicicletă cu uniforma atât de scurtă și strâmtă?

– M-am gândit și la asta, zise Annie. O să merg la lucru în jeanși și mă voi schimba acolo.

– În acest caz îți urez o zi bună, dar ai grijă, nu te extenua, mai zise Lillian.

Annie făcu un pas spre ea și o sărută.

– Îți mulțumesc pentru prietenia ta.

Annie ajunse la serviciu pe bicicletă, îmbrăcată în jeanși și cămașă de bumbac. Uniforma o avea într-o sacoșă pusă în coșulețul bicicletei. Sam se cam încruntă când o văzu. Își promisese să nu se mai uite la femeia asta, dar când o văzu cu jeanșii atât de strâmți, își spuse că nici măcar preotul n-ar fi rezistat tentației de a o privi. Apoi, fata dispăru și după câteva minute se întoarse purtând uniforma pe care o lungise.

– Cine naiba crezi c-o să-ți mai dea atâtea bacșișuri cu fusta asta lungă? zise Darla de cum o văzu.

– Vreau să fiu o chelneriță foarte competentă și să primesc bani numai pentru munca pe care o prestez, nu pentru felul în care arăt.

Sam, care mustăcea, simți nevoia să intervină:

– Fetelor, gata, începeți treaba, altfel n-o să aveți motive să cereți mărire de salariu.

– Am auzit ceva despre o mărire de salariu? sări Darla. Nu este o expresie pe care s-o auzim prea des pe aici.

– Aș vrea să mai pot discuta cu voi problema asta, dar trebuie să plec, vine un individ care vrea să divorțeze de o nevastă cicălitoare.

– Numai pentru atâta vrea să divorțeze ? se miră Darla. Cea mai bună soluție ar fi s-o ducă la cumpărături, ca să-i mai închidă gura.

– O să-i sugerez soluția ta, Darla, zise Sam.

– Dar în opinia ta care este menirea bărbaților pe acest pământ, Sam?

– Să aducă hrana, să descopere noi teritorii și să protejeze sexul slab.

– Sex slab, pe naiba! zise Darla.

Sam plecă simțindu-se încolțit tocmai de sexul slab.

– Văd că nu-ți prea iei ochii de la el, zise Darla căreia nu-i scăpa nimic.

Annie roși.

– Nu-mi displace felul în care arată.

– Annie, te-am sunat aseară la Lillian și am aflat că n-ai petrecut noaptea acolo.

– Ei, este o poveste mai lungă și au început să vină clienții, așa că las-o pe mai târziu.

– Nu mă mișc de aici până nu-mi spui, insistă Darla.

– Ei bine, am dormit la Sam.

– Aha !

– A fost și menajera lui, nu s-a întâmplat nimic.

– Dacă spui tu...

– Sam nu mă place.

– A, de– aia nu-și ia ochii de la tine.

– Mă urmărește ca să nu-i mai sparg vesela, protestă Annie, care mulțumi Domnului că în acel moment intrară trei clienți și conversația se întrerupse. Annie luă meniul și se îndreptă spre masa lor. În scurt timp începu nebunia și nu mai avură timp nici măcar să se așeze. După ce trecu ora prânzului, clienții se răriră, Annie și Darla își luară câte un sandviș și se așezară la o masă.

– Reluând discuția despre Sam, vreau să-ți spun că este cel mai râvnit holtei din Pinckney. Iar pe tine am observat că nu te slăbește nici o clipă din ochi.

– Nu cred că se gândește la însurătoare.

– Ai dreptate, nu vede femeia decât ca un obiect de sex.

În acel moment, Flo, care ronțăia niște biscuiți, pufni în râs:

– Scuzați-mă, fetelor, vă întrerup conversația care pare foarte plăcută. Dar vorbind atât de mult n-ați auzit clopoțelul de la intrare și un client moare de foame la una dintre mesele din acest restaurant, ceea ce mi se pare inadmisibil.

Capitolul 7

Era după ora nouă când Annie se schimbă de uniformă, spuse noapte bună tuturor, apoi plecă spre casă pe bicicletă, cu toate că Darla se oferise s-o ducă acasă. Annie avu nevoie de zece minute ca să ajungă la casa lui Lillian.

Sam știa că nu avea nici un rost s-o urmărească pe Annie pe drumul ei spre casă. Fata o luase pe un drum sigur, luminat, plin de patrule de poliție unde nu era în primejdie.Și atunci de ce naiba simțise nevoia să se țină după ea? Oare numai pentru faptul că-i putea admira fundul, în momentul în care pedala? Era tentat să se apropie de ea, dar n-o făcu pentru că nu ar fi avut nici o explicație. În cele din urmă se hotărî să renunțe, dar tocmai când vru să

întoarcă mașina, observă că Annie trecuse de casa lui Lillian Calhoun. Sam se încruntă. Unde se ducea fata? Porni din nou după ea.

Annie opri bicicleta în fața unui magazin universal, intră apoi după vreo zece minute ieși cu patru sacoșe. Cum naiba se gândea fata asta să le care pe toate în coșul bicicletei? Annie reuși să le așeze cumva în coș, dar avu probleme mai apoi pentru că trebuia să urce dealul pe care se afla casa lui Lillian. În acel moment, din spatele ei veni o camionetă al cărei șofer o claxonă, speriind-o. Roata din față a bicicletei o luă la stânga, apoi la dreapta, iar Annie pierdu controlul bicicletei. Căzu, toate cumpărăturile se risipiră pe stradă, iar Annie se lovi cu genunchii de asfalt și-și scrânti piciorul. Când ridică privirea, cutiile de conserve se rostogoleau în jos pe deal, ouăle se spărseseră. Deodată, o mașină opri chiar lângă ea. Era Sam Ballard.

– Îți dau, cu indulgență, un opt virgulă nouă pentru căzătura asta, zise el.

– Ești foarte amuzant, Sam, îi spuse Annie printre dinți.

– Te-ai rănit cumva? o întrebă el, de astă dată serios.

– Numai mândria mea a avut de suferit.Și genunchii.

Sam o ajută să se ridice, o așează pe locul din față al mașinii, apoi începu să-i adune conservele care se risipiseră. După ce le recuperă în mare parte, el puse și bicicleta în spatele mașinii și porni spre casa lui Annie. Când ajunse, opri, apoi o luă în brațe, în ciuda protestelor ei. Descuie ușa, apoi o așeză pe un fotoliu și-i propti piciorul rănit.

– O, mă gândesc că o să trebuiască să te concediez, Annie, uite ce rană urâtă ai la genunchi. Va trebui să-ți sfâșii jeanșii ăștia pe care oricum n-o să-i mai poți purta.Trebuie să-ți tratez rana. Ai medicamente pe undeva ?

– Eu nu am, dar doamna care a locuit aici a plecat în grabă și cred că a lăsat toate medicamentele într-un dulăpior de la baie.

– Cred că ai mare noroc, Annie, femeia asta se pare că a lucrat la Crucea Roșie după dotarea pe care o avea. În acel moment Sam o privi lung, iar Annie simți nevoia să-i evite privirea. De ce oare? Amândoi se blocară luptând cu emoțiile contradictorii. Sam se întrebă pentru a nu știu câta oară ce naiba căutase pe urmele acestei fete cu care nu putea să discute cinci minute fără să intre într-o situație conflictuală. De altfel, fata aceasta se va plictisi în mai puțin de o săptămână de restaurantul lui și se va întoarce la viața îmbelșugată de acasă.

–Va trebui să-ți scot cumva jeanșii ăștia ca să-ți pot curăța rana.

– N-ai găsit alt mijloc mai interesant de a dezbrăca o femeie?

– Ascultă, draga mea, te sfătuiesc să renunți la stilul tău. Ar trebui să știi că nu este nevoie să recurg la tertipuri pentru a face o femeie să se dezbrace. Majoritatea femeilor este fericită să aibă ocazia de a o face.

– Nu crezi că ești cam lăudăros, Sam Ballard? Oricum, îți sunt recunoscătoare că m-ai ajutat.

Sam reuși să-i scoată pantalonii, iar la vederea trupului ei gol, rămase uimit de moliciunea pielii și de frumusețea ei.

– Tăietura din genunchi ar trebui prinsă în câteva copci, zise el. Sam îi curăță rana cu apă oxigenată, după care îi puse iod. Annie răcni cât o ținură puterile, iar Sam începu să sufle peste rană ca să-i aline usturimea.

– Asta a fost tot, mai mult nu știu ce ar trebui făcut.

– Mulțumesc, doctore Sam, zise Annie privindu-l ciudat.

– Data viitoare când o să mai ai nevoie de cumpărături spune-mi și te pot ajuta să le transporți. Sau îți pot împrumuta mașina. În acel

moment, el observă privirea ciudată pe care i-o arunca Annie. Ce ți se pare ciudat la mine ? Sau, mai bine zis, te distrează ceva ?

– Nu, mă gândeam să te invit să mâncăm niște înghețată împreună, zise ea.

– A, da, zise Sam, tot eu trebuie să o aduc de la mașină, căci am pus pachetele în portbagaj. Se duse la mașină și identifică destul de repede pachetul în care se afla înghețata căci aceasta începuse să se topească. La naiba, spuse Sam dar luă toate pachetele, puse înghețata în congelator, apoi luă o cârpă udă și șterse pata făcută de înghețata topită. Annie țopăia într-un picior prin casă, expunându-și picioarele lungi și frumoase, spre disperarea lui Sam.

– Ce naiba faci aici ? zise el.

– Aduceam înghețata.

– Te rog să nu te mai miști. O să aduc eu tot ce trebuie.

– Te rog să nu-mi mai spui ce am de făcut, îl rugă Annie. Mă plictisește atitudinea asta, iar durerea din genunchi și coate mă face foarte irascibilă.

– Ești foarte încăpățânată, știi asta ? Poți să-mi spui cu ce scop ai cumpărat toate prostiile astea? Crema pentru acnee, sau periuța de dinți pentru copii.

– Pentru că erau toate la jumătate de preț. Încerc să fac economie.

– A, asta explică și cumpărarea acestei pâini care este veche de o zi. Chiar are rost să mănânci vechitura asta ca să economisești câțiva cenți?

– Sam, n-ai vrea să pui totul în frigider, fără să mai faci comentarii la adresa cumpărăturilor mele ?

– N-ar trebui să mănânci toate prostiile astea, Annie, continuă el arătând spre cartofii prăjiți sau ciocolată. Te vei îngrășa prea tare.

– Arăt ca și cum aș avea nevoie de o cură de slăbire?

– Acum nu, dar dacă o să continui tot așa, peste zece ani n-o să mai încapi pe ușă.

– Poate ar fi mai bine să renunțăm la discuție, nu se știe dacă de acum în zece ani o să mai vorbim.

Sam ridică din umeri neputincios.

– Bine, uită ce am spus. Probabil că metabolismul tău este diferit de al celorlalți.

– Sam, vrei să aduci odată înghețata?

– Mă tem că va trebui s-o bem, Annie. Nu cred c-o să-și recapete forma solidă atât de repede. Oricum, mâine dimineață voi veni să te duc la serviciu. O să-ți aduc și o pereche de

genunchiere pe care le țin în pod de pe vremea când mi-am rupt niște ligamente.

– Îți mulțumesc Sam, apreciez gestul tău și imediat ce mă voi simți mai bine o să-ți pregătesc o cină. Ce zici de ideea mea?

– Știi să gătești?

– Sigur că da, ca orice femeie.

– Mi-ai face o mare bucurie pentru că doamna Fender nu prea gătește. A cam îmbătrânit, dar i-ar face mare plăcere să gătească împreună cu tine. Iar acum, hai să te duc la baie să te speli pe dinți cu periuța pentru copii. Sam o ridică în brațe și o duse la baie, apoi așteptă până ea îi spuse că era gata și o aduse până la pat.

– La ce oră trebuie să fii la colegiu dimineața?

– La opt.

– O să te duc eu.

– Sam, apreciez tot ce faci pentru mine.

– Mda, sper să lași să se vadă asta cât mai repede.

Era clar, Sam era genul de bărbat care voia totul sau nimic de la o femeie. Annie se simți cuprinsă de fiori, numai la acest gând. Era aproape adormită când sună telefonul. Era Darla.

– De unde știi numărul ? o întrebă Annie nedumerită. Nici măcar eu n-am apucat să-l aflu.

– De pe vremea când jucam cărți cu mama lui Lillian. M-a sunat Sam și am aflat ce ți s-a întâmplat. Te doare tare?

– Mă doare, și din cauza asta n-o să pot veni dimineață devreme. Îmi pare rău c-o să trebuiască să te descurci singură.

– Nu pentru asta te-am sunat ci ca să te anunț că eu și Bo ne-am hotărât să ne recăsătorim.

– O, Darla, vestea asta este minunată!

– Am vrea s-o facem în timpul festivalului Okra. Am luat legătura cu autoritățile și mi-au spus c-o putem face duminica după amiaza. Și aș vrea să mai știi ceva Annie, am de gând să mă îmbrac cu rochia ta de mireasă.

– Ce romantic va fi !

– O s-o modific puțin, sper că nu te superi.

– De ce aș face-o, doar ți-am dăruit rochia! Poți face ce dorești cu ea.

– Bo l-a rugat pe Sam să-i fie cavaler, iar tu cred că n-o să refuzi să fii domnișoara mea de onoare, mai zise Darla.

Annie fu puțin surprinsă de cererea Darlei. Ele se cunoșteau doar de câteva zile.

– O, Darla, sunt încântată, zise ea, dar nu se poate să nu ai o prietenă mai bună...

– Am avut una, dar s-a măritat și s-a mutat în Ohio anul trecut. Acum este și gravidă. Ei, ce zici, ești de acord ?

– Desigur, sunt onorată. Annie se întrebă cu ce se va îmbrăca.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Darla continuă:

– Poți să-ți alegi ceva din garderoba mea.

– Nu, Darla, aș vrea să -mi cumpăr ceva special pentru ocazia asta.

– Cum vrei tu Annie, zise Darla apoi închise.

Annie se gândi că în câteva zile își făcuse o mulțime de prieteni, cu care tatăl ei n-ar fi fost de acord. Ca să nu mai vorbim despre doamnele de la Club de care ar fi râs din toată inima. Dar acum lui Annie nu-i păsa. Până în acest moment Winston Hartford îi alesese prietenii, dar acum era în situația s-o facă singură.

Capitolul 8

A doua zi dimineața, apăru Sam, proaspăt bărbierit, îmbrăcat în jeanși și cămașă de bumbac aducând genunchierele pe care i le promisese. Annie fu izbită de intensitatea ochilor lui albaștri. Își aminti că de când îl văzuse prima dată își dorise să-și înfigă degetele în părul lui. Își puse genunchierele și în acel moment observă că și Sam o privea atent. Annie se îmbrăcase sport și oricine o vedea nu credea că are treizeci de ani, sau că este atât de bogată. Asta era una dintre calitățile ei, voia tot timpul să arate ca o fată obișnuită, să nu epateze prin nimic.

– Cum îți simți genunchiul în dimineața asta?

– Mult mai bine, zise ea punându-și banii în buzunar. Sper ca mâine să vin la lucru.

– N-ar trebui să te grăbești cu venitul la serviciu. Ar fi mai bine să te refaci complet ca să poți lucra în timpul festivalului Okra. În acel moment Sam o și luă în brațe, iar Lillian care văzu scena exclam.

– Draga mea, ce s-a întâmplat cu tine?

– Am căzut de pe bicicletă aseară, zise Annie.

– O, Doamne. Ți-ai rupt piciorul ?

– Nu, dar mi-am rănit genunchii și coatele.

– De ce nu m-ai chemat să te ajut ?

– Sam a văzut accidentul și m-a adus acasă. Am avut și norocul să pot folosi toate medicamentele pe care le-a lăsat mama ta.

– Sper că lucrurile nu sunt foarte grave, Sam, zise Lillian. A, era să uit, am vorbit aseară cu directorul colegiului și mi-a spus că te poate înscrie.

Annie îi mulțumi, iar Sam o așeză pe scaunul din dreapta șoferului. Apoi, când ajunse la colegiu parcă aproape de intrare, pentru ca Annie să se poată deplasa singură. Ea intră și se opri în fața unei uși pe care scria Secretariat. O femeie între două vârste, cu părul grizonant, cu trăsături prea ascuțite pentru a putea fi considerate frumoase o întâmpină.

– Mă numesc Annie Hartford și ...

– Nu mai trebuie să spui nimic, știu totul de la Lillian, zise femeia. Ce cursuri vrei să urmezi?

– Contabilitate și afaceri, apucă Annie să spună.

– Care încep peste zece minute. Între timp,va trebui să faci rost de aceste două cursuri și de câteva caiete, pe care le poți găsi la librăria noastră. Eu o să-ți fac înscrierea.

Pe hol, Annie dădu peste Sam, care o ajută să-și cumpere toate cele necesare.

– Sper să devii unul dintre cei mai competenți contabili din Pinckney, îi ură el.

– Să fii sigur de asta, zise Annie.

În momentul în care intră în clasă și simți toate privirile ațintite asupra ei, Annie își aduse aminte și de tatăl ei care, dacă ar fi fost de față, i-ar fi spus că această încercare de autoeducare nu avea nici un rost. Ea nu făcea parte din clasa muncitoare. Rostul ei era să facă o căsătorie reușită. Annie considerase dintotdeauna că vederile tatălui ei erau cam învechite, dar nu avusese curajul să i-o spună. Până în acest moment. Cursurile se terminară, iar Sam o aștepta afară conform înțelegerii căci o invitase să ia masa cu el. După câteva minute Sam parcă în fața restaurantului Dixieland.

– Aici vom mânca ? întrebă ea.

– Nu-ți place locul ăsta?

Când deschise ușa restaurantului văzu cu surprindere că era așteptată de Darla, Kazue, Inge și Cheryl.

– Surpriză ! strigară toate în cor.

– Ce sărbătorim? întrebă Annie.

– Prima ta zi de școală! zise Darla.

– Ca și faptul că ai luat viața în piept, adăugă Lillian.

– Sam, tu ai știut despre toate astea? întrebă Annie. Se întoarse spre el, dar Sam dispăruse. Ea nu văzu decât luminile mașinii lui dispărând în noapte.

Sam știa că nu procedase bine plecând de la mica petrecere a lui Annie, dar nu putea să reziste la o asemenea petrecere după ceea se întâmplase la colegiul lui Annie. El o așteptase nerăbdător ca fata să termine orele, înfiorându-se numai la gândul că ea îl va lăsa să-i ducă măcar cărțile. Se comportase prostește. Poate că ea nu simțea nimic pentru el. Iar dacă așa stăteau lucrurile, nu avea ce să mai caute în preajma ei. Ușile restaurantului se deschiseră și ieși Lillian, ajutând-o pe Annie să

iasă. Kazue și Inge le urmau. Asta însemna că el nu mai trebuia s-o conducă acasă.

Annie mai luă o înghițitură din cafeaua de pe măsuța pe care-și odihnea piciorul accidentat. Se simțea deprimată. Lillian insistase să le arate " fetelor" apartamentul în care locuia Annie, dar ea nu se bucurase de vizita lor căci nu se gândea decât la Sam. Oare lucrurile se schimbaseră într-atât cu el încât ajunsese să dorească o singură femeie? Oare când se petrecuse această schimbare pe care ea o pierduse?

O bătaie în ușă o făcu să tresară. Cu toată durerea din picior, se duse să deschidă ușa. Se uită mai întâi pe vizor și-l văzu pe Sam. Deschise ușa și fu gata să-i arate bucuria ei, dar Sam făcu un pas în casă apoi o strânse în brațe.

El sesiză uimirea fetei , dar o luă ca pe o invitație. Sam o sărută cu pasiune și o strânse la piept.

Capitolul 9

Annie se trezi în dimineața următoare cu o senzație de frig și disconfort. Scoase o pătură din dulap și se înfășură cu ea, apoi își făcu o cafea, pentru ca în cele din urmă să se poată apuca de studiu. Fu surprinsă cât de mult își amintea din ceea ce învățase cândva. La un moment dat auzi o bătaie în ușă. Sosise Lillian, aducând câteva sandvișuri și o salată de pui.

– Cum mai merge genunchiul tău? întrebă Lillian. Fără a mai aștepta răspunsul lui Annie, ea continuă: ghici unde am fost? La magazinul -- second hand pe care ți l-am arătat. Uite ce ți-am cumpărat! Jeanși, câteva bluze și pulovere.

– O, Lillian, îți mulțumesc mult. Câți bani îți datorez pentru ele ?

– Nu te prosti, cu banii pe care i-am dat pe ele

aș fi putut cumpăra o plantă de apartament. Deci, când o să ai bani, să-mi cumperi tu una. Dar, mai întâi aș vrea să-mi spui ce se întâmplă între tine și Sam?

– A fost foarte amabil cu mine de când m-am accidentat.

– Și?

– Asta este tot, Barbara Walters.

Lillian îi spuse zâmbind:

– Știi, orașul ăsta este plin de femei, iar Sam este cel mai interesant dintre holteii din oraș. Multe dintre ele de abia așteaptă să pună mâna pe el. Cred că știi că el deține cam jumătate din acest oraș. Dar, ce-ți spun eu ție? Tu ai mai mulți bani decât tot orașul laolaltă.

– Incorect. Tatăl meu are bani, eu nu. Cred că m-a și dezmoștenit, de acum. De fapt, pe mine nu mă preocupă problema banilor.

– Asta pentru că nu le-ai dus lipsa niciodată, draga mea. Dar să lăsăm banii. Am trecut pe la tine ca să discutăm despre nunta Darlei. M-am gândit să-i organizăm o petrecere, noi, cele mai apropiate prietene. Șase sau opt dintre noi, ce zici?

– Este o idee grozavă, Lillian, dar te rog lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Darla s-a dovedit o prietenă adevărată și vreau să-i organizez eu petrecerea aici, în casa mea.

După ce privi în jur, Lillian consimți:

– Sper că locul este destul de mare pentru ca toți invitații să se simtă bine. Eu mă ofer să aduc mâncarea și băutura. De altfel, când va începe festivalul Okra, veți fi prea ocupate.

– Dar sub ce pretext s-o aduc pe Darla aici? întrebă Annie.

Lillian găsi rezolvarea, ca de obicei.

– Știe că ai avut un mic accident, nu?

– Da, mi-a dat mai multe telefoane și s-a interesat de sănătatea mea.

– Bine, atunci sun-o și spune-i că ai căzut din nou și ai nevoie de ajutorul ei. Și m-am mai gândit la ceva, dar nu mai spune nimănui, am angajat un bărbat care să facă strip-tease.

– Nu se poate, Lillian.

– Este un puști care arată foarte bine în jeanși și cred că și dezbrăcat ar arăta la fel.

– O, Lillian, ce gânduri ai!

Se auzi o bătaie în ușă care întrerupse planurile celor două femei.

– O, Sam, ce bine îmi pare că te văd. Ai adus ceva pentru Annie?

Sam, puțin dezamăgit de prezența lui Lillian, o privi pe Annie care era deja cu gura plină. La scurt timp după aceea, Lillian plecă, nu fără a-i spune lui Annie:

– Trebuie să mănânci mai mult, Annie, ești cam slabă. Tu ce părere ai, Sam?

– Da, ar mai putea adăuga ceva la greutatea pe care o are acum, fu el de acord. Am ratat ceva? întrebă Sam care părea cam nedumerit.

– Nu prea mult, puneam la cale ceva legat de petrecerea pe care o vom organiza pentru Darla, discutam despre toalete, știi tu, probleme ale femeilor. Te rog să iei loc, spuse Annie.

– Ar fi trebuit să sun mai întâi, zise Sam, dar după felul în care am plecat aseară, m-am temut că mă vei refuza, zise el scoțând mâncarea.

– Sam, ai fost foarte bun cu mine în ultimele zile. Dacă n-ai fi fost tu...

– Asta pentru că mă simt foarte atras de tine, Annie Hartford. Nici nu mai pot gândi ca lumea. M-am îndrăgostit de tine, Annie.

– Nu știu ce să spun, Sam.

– Nici nu trebuie să spui nimic. Am vrut doar să știi ce simt. Sam oftă. Știu ce gândești Annie. Crezi că este prea devreme, dar eu sunt stăpân pe sentimentele mele și foarte constant. Sunt un bărbat ca toți ceilalți, poate doar mai direct cu femeile și poate mult mai precaut decât alții. Nu am copii din flori. Îmi plac femeile, ca oricărui bărbat, dar am fost îndrăgostit o singură dată. Nu sunt sigur dacă a fost dragoste adevărată pentru că aveam doar douăzeci și cinci de ani.

– Sam, de ce-mi spui toate astea?

– Vreau să te ajut să mă cunoști, Annie. Asta în ideea că poate, te simți atrasă de mine. Dar mai bine mi-ai spune cum merge însănătoșirea ta.

– Cred că voi putea să lucrez începând de luni. Sam, nu-mi place să intervin în viața altora, dar ce știi despre soțul Darlei, Bo?

– Îl cunosc de multă vreme, am fost chiar colegi de școală, apoi am jucat în aceeași echipă de fotbal. El și Darla s-au căsătorit imediat după terminarea liceului. El a deschis un depozit de materiale de construcții, iar Darla l-a ajutat.

– A fost un mariaj reușit pe atunci?

– Da, se înțelegeau foarte bine. Și-au cumpărat o casă, o bucată de pământ unde Darla planta legume și flori. Asta până când Darla a început să-și dorească un copil. De atunci, Bo a început să lipsească de acasă, să bea. A început să facă datorii. După asta a început să fure din magazine ca să-și acopere datoriile de la cărți, ba chiar a dat și cecuri fără acoperire. A fost prins și condamnat.

– Și crezi că de astă dată i-a venit mintea la cap?

– Nu cred că Bo are de gând să se întoarcă la închisoare.

– N-aș vrea să văd că Darla face din nou o greșeală.

– Nu-ți face probleme, Bo este un om cu capul pe umeri, dar a apucat-o pe căi greșite. Acum se căiește și nu va mai repeta ceea ce a făcut.

– Să sperăm că de astă dată lucrurile vor merge bine.

– O, era să uit, zise Sam căutând ceva într-o pungă de plastic. Am trecut pe la farmacie și ți-am luat o genunchieră nouă. Îți va susține genunchiul și nu este nici voluminoasă.

– Îți mulțumesc, Sam, mă voi simți mult mai bine cu ea și voi fi mai atrăgătoare.

– Draga mea tu ești atrăgătoare chiar dacă te îmbraci într-o pînză de sac. Sam se aplecă și o sărută. Deci, ce crezi tu Annie, avem vreo șansă?

Annie îl privi. Ochii lui erau sinceri, în ei se putea citi doar dragostea pentru ea. Annie se simți tentată să admită că și ea era atrasă de el, dar mai avea nevoie de puțin timp pentru a-și pune viața în ordine.

– Da, Sam, avem o șansă să fim împreună.

– În acest caz ce-ar fi să organizăm un picnic mâine, pe lacul meu?

– Mâine? La ce oră, Sam? îl întrebă ea, amintindu-și de petrecere.

– Pe la unu. O s-o rog pe Martha să facă pui prăjit care nu este chiar atât de bun ca al lui Flo, dar oricum...

– Bine, dar nu pot sta prea mult pentru că trebuie să învăț.

– Te-aș putea ajuta și eu, zise Sam.

– Las-o baltă, dacă te-ai pricepe, n-ai mai schimba atât de frecvent contabilii.

– Ai dreptate, dar ultimul era atât de bătrân încât...

– Am auzit, râse Annie, este timpul ca Pinckney să aibă o contabilă tânără care să rezolve și problemele companiilor tale și ale celorlalți burlaci din oraș.

– Nu mai există alții, Annie, nu te bucura degeaba. Toți sunt logodiți sau chiar căsătoriți, numai eu am mai rămas.

– Păcat că nu te-a luat nimeni, zise Annie în glumă.

– Au vrut să mă ia, dar am alergat cât m-au ținut picioarele.

– Te previn că dacă vei fugi de mine, eu n-o să te urmăresc, Sam. N-am alergat până acum după un bărbat.

– N-am de gând să fug de tine, Annie, este ultimul lucru pe care mi-l doresc. Dar acum trebuie să plec. Cineva vrea să încheie un testament, mașina de înghețată de la restaurant s-a stricat, apoi am de încheiat actele de vânzare pentru un camion.

– Ești prea ocupat, Sam, nu ai timp pentru o prietenă.

– Voi scăpa de anumite lucruri, Annie, dar oricum, pentru tine nu sunt ocupat niciodată. Sam o sărută, porni spre ușă apoi se întoarse și o mai sărută o dată.

După plecarea lui, Annie începu să citească cursurile de contabilitate. Dar curând, realiză că era de ajuns să se gândească la el și totul se trans-

forma în ceață. Dar ea nu avea nevoie să se complice căci în curând începea festivalul Okra și trebuia să se vindece până atunci. Sună telefonul. Era Darla.

– Voiam să știu ce faci, puștoaico, zise Darla.

– Destul de bine, genunchiul mi se vindecă rapid.

– Asta voiam să știu, începe festivalul Okra și nu mă descurc fără ajutor.

– Cum merg planurile tale de nuntă?

– Am modificat puțin rochia de la tine, sper că nu te superi. Sunt fericită că Bo și-a găsit deja o slujbă, în construcții. De fapt, el a fost întotdeauna un tip ambițios, dar la un moment și-a cam pierdut cârma și...

– Darla, fiecare are dreptul la a doua șansă. Oricum, vei fi o mireasă frumoasă.

– Și tu, draga mea.

– Nu am de gând să mă mărit.

– Am văzut eu cum se uită un anumit domn la tine. Nici el nu are de gând să se căsătorească. Abia aștept să văd cum o să vă schimbați convingerile.

Capitolul 10

Sam veni s-o ia la ora stabilită și o duse spre lacul de lângă casa lui. Genunchiul fetei se vindecase așa că se plimbară, iar ea ascultă poveștile lui despre copilărie. Annie găsea că Sam arăta foarte bine îmbrăcat în pantaloni albi și pulovărul acela albastru care îi punea în valoare ochii. Sam o luă în brațe și o sărută pe gât.

– Fii atent, Ballard, gestul ăsta mă scoate din minți.

– Adevărat? Ce altceva te mai face să-ți pierzi cumpătul ?

– Nu cred că ai vrea să afli.

– De fapt, aș vrea. Ce-ar trebui să fac pentru asta?

– Nu-ți pot spune. Femeia trebuie să aibă câteva secrete.

– Îmi plac femeile misterioase. Annie, se vede că mă placi și tu. Se vede pe toată figura ta frumoasă, Annie.

– Hai să recunoaștem, Ballard! Îți place trupul meu. M-ai dorit de când m-ai văzut prima oară. Știi ce, Sam ?

– Ce?

– Sunt a ta, iubitule.

Sam o privi să vadă dacă nu cumva glumește. Annie încerca să pară serioasă, dar îi era tot mai greu. Nu vreau să te grăbesc, Sam.

– Grăbește-mă Annie, te rog.

– Ce spui ? Pentru ca pe urmă să consideri că sunt ca alte femei care nu se gândesc de două ori și profită de un biet bărbat? Nu, Sam, nu vreau să-ți frâng inima așa cum am făcut cu a bietului Eldon.

– Îmi asum acest risc.

– Și cred că sunt prea sofisticată pentru tine. Sunt o fată care a crescut cu foarte mulți bani, iar tu ești doar un biet avocățel într-un oraș de provincie.

Sam zâmbi.

– Annie, văd că o cauți cu lumânarea. Tu ai vrut-o. N-o să am milă față de tine când va sosi momentul.

– Momentul ? Ce sigur ești pe tine, Sam Ballard! Ar fi trebuit să spui dacă va sosi vreodată momentul.

–Va sosi cu siguranță, Annie. Nu știu când sau cum. Oricum, ar trebui să începi să-ți pui această problemă. Acum, odihnește-te puțin, frumoasă doamnă, până aduc eu mâncarea. Annie îl urmări cum se îndepărtează. Era înalt și bine făcut. Părea foarte sigur că vor sfârși prin a fi amanți. Și ea se simțea foarte atrasă de el. Dar care femeie nu s-ar fi simțit astfel? Sam reveni cu coșul plin cu mâncare.

– Aș vrea să mergem mai aproape de râu, zise el. Știu un loc minunat acolo. Peste câteva minute Sam scotea din coș tot felul de bunătăți: pui prăjit, salată de cartofi, ouă fierte, câteva feluri de brânză, brioșe. Mai scoase două cutii de bere pe care le deschise cu grijă.

– Va trebui să-i mulțumesc Marthei pentru toate acestea, zise Annie.

– Și eu am fost de mare ajutor, am tăiat brânza, am făcut totul pentru a-ți fi pe plac și pentru a te menaja. El oftă. La naiba, nu mai știu ce să fac pentru ca să te impresionez.

– Nu glumești? Ai fi capabil ca în acest moment să te arunci dezbrăcat în apa râului ?

– Da, aș traversa râul pentru tine, Annie. Apoi, când mi-ar scoate careva trupul înghețat toată lumea ar fi de acord că am murit pentru o cauză bună. Dar tu ce-ai face pentru mine, Annie Hartford?

– Cel mai mare sacrificiu, Sam. Aș mânca o cutie întreagă de spanac. Annie se înfioră numai la gândul că ar trebui să facă asta.

– Mă pot considera deci un tip norocos!

– Da, Sam, foarte norocos.

După ce terminară de mâncat, Annie strânse toate resturile și le puse într-o sacoșă de plastic. Apoi, se așezară pe pătură, iar Sam o luă pe Annie în brațe și rămaseră privind cerul albastru, vorbind vrute și nevrute. După un timp, veni și vremea să plece.

– Mulțumesc, Sam, am petrecut minunat, dar acum trebuie să plec, mai am o mulțime de învățat pentru orele de mâine. De fapt, Annie mai avea doar o oră la dispoziție ca să aranjeze casa pentru petrecerea Darlei, dar nu-i putea dezvălui secretul. Avea să-i spună pe urmă. Annie își luă rămas bun de la Sam care rămase cam descumpănit de reacția ei și se îndreptă direct spre bucătărie unde găsi cumpărăturile aduse de Lillian. Musafirii începură să sosească la ora șase, conform invitației.

– Am venit toate cu aceeași mașină, dar am ascuns-o să n-o vadă Darla, zise Kazue.

– Acum, pot s-o chem pe Darla ? întrebă Annie.

Sam străbătu orașul în aceeași stare de confuzie, încercând să-și adune gândurile. La un moment dat Annie părea că se bucură de clipele petrecute cu el, pentru ca, mai apoi să nu știe cum să scape de el. Sam admise că nici dacă ar trăi o sută de ani tot n-ar ajunge să le înțeleagă pe femei. Poate că el forța lucrurile: de fapt, se cunoșteau doar de o săptămână. Dar pentru el lucrurile fuseseră cât se poate de clare: imediat ce privise în ochii aceia albaștri, știuse că ea era femeia vieții lui, cu toate că nu credea în dragostea la prima vedere. Poate chiar din acest motiv luptase atât împotriva atracției pe care o simțea față de ea. Ideea că Annie nu simțea la fel, îl scotea din minți. Dar de ce răspunsese cu pasiune sărutărilor lui ? Rătăcind prin oraș Sam se trezi fără să-și dea seama chiar în fața casei lui Annie. Tocmai în acel moment văzu un tânăr care parcase în fața casei lui Lillian. Sam îl recunoscu imediat, cu toate că de astă dată era îmbrăcat diferit. Purta un frac atât de strâmt încât părea indecent. Cămășa îi era desfăcută până la buric, iar în mână ducea o cutie care semăna mult cu cele pe care le folosesc de obicei scamatorii.

Sam strânse din dinți când văzu că bărbatul urcă scările spre apartamentul lui Annie. Acum îi

era foarte clar de ce se grăbea ea atât de tare. Sam își închipui în ce fel puteau să studieze cei doi împreună, dar nu se putu opri să nu se gândească ce purta Annie, dacă bărbatul era astfel îmbrăcat.

Annie deschise ușa și nu-și putu ascunde dezamăgirea:

– Tu erai, Nelson?

– Eu, Annie, ce mai faci?

– De unde vă cunoașteți? întrebă Lillian căreia lucrurile începuseră să-i scape de sub control.

– Suntem colegi de grupă la colegiu, Lillian, de unde aș putea să-l cunosc? Dar tu, de unde ai auzit de el?

– Am fost prietenă cu mama lui. Tatăl băiatului a murit cu câțiva ani în urmă și el a renunțat o vreme la școală.

– Apoi, cineva mi-a spus că aș putea să câștig bani dansând și astfel să-mi continuu studiile.

– El lucrează de obicei la Athens, dar a fost de acord să vină și la noi în seara asta continuă Lillian. Nelson, Darla ar putea să-ți ceară să scoți toate hainele de pe tine, dar te rog să n-o faci, altfel vorbesc cu mama ta.

– Nu-ți face probleme, mai am o urmă de bun simț care să mă oprească s-o fac.

Annie se duse în dormitor ca să-i telefoneze Darlei.

– Te rog, vino repede la mine, cred că de astă dată mi-am rupt piciorul. Am nevoie să mă duci la un spital.

– Annie, ți-am spus de atâtea ori să ai mare grijă cu piciorul ăla. Stai puțin să-l caut pe Bo, eu singură nu te pot ridica.

– Nu este nevoie de Bo, cobor eu singură, dar vino repede, Darla.

– Bine, stai liniștită, vin în zece minute.

Când apare Darla, care venise îmbrăcată cu hainele de casă, avu un șoc. Nelson o sărută și o așeză pe un scaun oferindu-i un pahar de șampanie.

– Este petrecerea ta, Darla, îi spuse Inge, am organizat-o în cinstea ta, este numai între femei.

Nelson începu să danseze, iar Lillian umplu paharele cu șampanie. În cele din urmă, Nelson dansă numai pentru Darla. Pentru început, își scoase numai cravata pe care i-o aruncă Darlei.

– Dezbracă-te iubitule, strigă Lillian, la un moment dat.

Jacheta și cămășa dispărură dintr-o singură mișcare, iar Nelson rămase gol până la mijloc. Apoi, se îndreptă spre Darla, o luă în brațe și o urcă pe măsuța de cafea a lui Annie. Darla roși, pentru prima oară în viața ei. Nelson rămase sin-

gur pe masă și-și scoase și pantalonii, iar femeile începură să aplaude frenetic.

Sam auzea strigătele femeilor, dar nu-și imagina ce se întâmpla înăuntru. Se gândea ca nu cumva Annie să fie în pericol și se hotărî să intre, forțând ușa. Dar când ajunse înăuntru, o văzu pe Annie dansând în picioarele goale alături de bărbatul care mai purta doar slipul. Toate femeile erau atât de prinse de ceea ce se întâmpla încât nici nu-l observară pe Sam. Aceasta nu era Annie pe care venise el s-o salveze. Sam dădu dezamăgit din cap, apoi vru să plece, dar în acel moment Annie îl văzu. Păru surprinsă și dezorientată.

– Sam, ce naiba faci aici ? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

– Ai spus că te duci acasă ca să înveți Annie. Îți imaginezi ce surpriză am avut când am intrat aici și te-am văzut dansând cu un bărbat dezbrăcat. Nu-mi place genul ăsta de petrecere, Annie. Ce naiba faceți aici ? Dacă află orașul se va bârfi mult pe tema asta, iar numele tău va fi pe buzele tuturor.

– Cred că nu știi ce vorbești, Sam Ballard, ar fi mai bine să pleci înainte de a ne strica petrecerea.

– Asta am de gând să și fac, zise el și plecă. Nu suporta ideea că un alt bărbat dansa cu femeia lui. Dumnezeule, dar faptul că el o dorea atât de

mult nu însemna că așa trebuia să simtă și ea. După un timp se uită la ceas. Era ora nouă și probabil musafirii fetei plecaseră. Oricum, dacă mai erau acolo, el avea să aștepte până când plecau.Trebuia să afle imediat ce simțea Annie pentru el. Parcă mașina în fața casei lui Lillian. Nu se mai auzeau muzică, glasuri. Annie era singură. Fata deschise ușa câteva secunde mai târziu, îmbrăcată în cămașa de noapte. Annie nu părea prea fericită că-l vede, dar asta era.

– Nu știu prea multe despre tine, Annie Hartford, dar dacă ți-a făcut plăcere să dansezi cu individul acela dezbrăcat ai putea face același lucru și cu mine.

– Asta crezi tu despre mine, Sam?

– Asta ai lăsat să se vadă.

– Aș vrea să-ți spun un singur lucru, Sam Ballard. Nu aveai dreptul să intri în casa mea fără să bați la ușă...

– Dar am auzit țipete.

– Nu te privește cum îmi petrec eu timpul. Nici pe tine, nici pe altcineva. Iar acum dacă chiar te simți ca un idiot, este problema ta. Dacă vrei adevărul, ai dat buzna în toiul petrecerii pe care o dădeam pentru Darla, și ne simțeam toate foarte bine iar tipul era angajat tocmai pentru asta.

– Era petrecerea Darlei? De ce nu mi-ai spus, n-aș fi apărut.De asta ai plecat în grabă de la picnic?

– Exact. N-am putut să-ți spun pentru că le promisesem fetelor să păstrez secretul.

Sam, se simțea ca un idiot.

– Nu știu ce să spun Annie, am fost prea gelos, nu mi-am dat seama că nu gândesc corect. Singura mea scuză este că sunt nebun după tine și nu mai raționez. N-avea nici un sens să vin aici și să te spionez. Adevărul este că te doresc atât de mult Annie. Nu pot decât să-ți spun că n-o să mai fac asta. Sam știa că era o promisiune cam greu de respectat, dar nu avea de ales. Nu te voi deranja de acum înainte.

– Sam, așteaptă! zise Annie venind spre el. Scuzele lui își făcuseră efectul, iar confesiunea lui o făcuse să-și dea seama că și ea îl dorea la fel de mult. Nu pleca !

– Annie, nu este cazul să rămân.

– Te rog, Sam.

Sam o privi de parcă ar fi vrut să citească ce era cu adevărat în mintea ei. Dar nu putea sta în aceeași încăpere cu ea fără s-o atingă. Și orice atingere era periculoasă.

– Cred că nu știi ce-mi ceri, Annie.

– Sam, sunt o femeie în toată firea. Știu perfect la ce mă expun.

– Annie, te-am dorit de când te-am văzut prima oară. Erai îmbrăcată în rochia aceea de mireasă și am simțit gelozie față de tipul care ar fi trebuit să-ți fie soț. Apoi, când te-am văzut îmbrăcată în uniforma Darlei am rămas atât de uimit încât nici nu mai puteam să respir. Nu-mi puteam lua ochii de la tine.

– Am observat, tocmai de aceea spărgeam toate farfuriile pe care le atingeam, zise Annie și începu să-i descheie nasturii cămășii.

– Ce faci, Annie? Încerci să mă seduci?

– Sam Ballard, cred că ești cel mai chipeș bărbat pe care l-am văzut în viața mea, zise Annie.

Sam o luă în brațe, o duse încet spre dormitor și o așeză pe pat cu delicatețe. Annie începu să ofteze sub imensa plăcere pe care i-o provocau atingerile lui.Trupul ei reacționa la fiecare atingere. Când în cele din urmă făcură dragoste, Sam crezu că a murit și ajuns deja în ceruri. Annie îl trăgea tot mai aproape de trupul ei.

– Sam, cred că pentru noi a început ceva minunat.

Capitolul 11

Când deschise ochii, Sam o privea.

– Annie, este ceva de mâncare în casa asta ?

– Cred că ai noroc, a mai rămas câte ceva de la petrecere.

– Abia aștept duminica, este singura zi în care sunt cu adevărat liber...

– Dar magazinele tale ? Nu au program non–stop?

– Nici o problemă. Șefii de schimb au grijă de toate, iar banii îi lasă în seifuri.

– Eu credeam că restaurantul este cel care-ți ocupă tot timpul.

– De câtva timp mă gândesc s-o fac pe Darla directoarea restaurantului. Dar asta este o informație strict confidențială, deocamdată.

– Da, cred că Darla s-ar achita foarte bine de sarcina asta.

– Iar eu aș fi mai liber. Am prea multe pe cap. De fapt, aș vinde totul dacă aș obține un preț bun. Cu banii aș cumpăra vite și mi-aș face o fermă.

– Și cu diploma de avocat pentru care ai muncit atâția ani, ce să faci?

– Pot practica la biroul de acasă.

– Și ce-ai face atunci cu tot timpul liber pe care l-ai avea?

– Aș putea să curtez o anumită doamnă, bineînțeles, dacă asta ar interesa-o. Desigur ea ar trebui să renunțe la toți curtezanii tineri pe care îi are și să se rezume la acest putregai bătrân de treizeci și cinci de ani.

– Am impresia că acestei doamne îi plac bărbații mai copți.

– Annie, când crezi că va începe tatăl tău să te caute? o întrebă el brusc.

– Poate n-o va face.

– Nu se poate Annie, nu-ți face iluzii. Ești moștenitoarea unei averi de miliarde și i-ai luat și limuzina. Nu cred c-o să scapi atât de ușor.Te va căuta.

– Indiferent cât mă vă căuta, acasă nu mă mai întorc, zise Annie. Îmi place viața pe care o duc acum.

– Eu nu te văd lucrând ca ospătăriță prea multă vreme, nu este o muncă prea plăcută. Și nici nu obții satisfacții prea mari.

– De ce crezi că m-am înscris la cursurile de contabilitate? Într-o bună zi o să vezi pe ușa mea un anunț pe care va sta scris "Annie Hartford– expert contabil".

– Alte femei, dacă ar avea banii tăi, ar prefera să trăiască din ei, nu să muncească.

– Eu sunt altfel decât ele.

– Da, am observat. El o considerase foarte frumoasă de cum o văzuse, dar nimic nu se compara cu femeia din fața lui care făcuse dragoste cu el. Era uluitor de frumoasă îmbrăcată cu o cămășuță scurtă de noapte, cu părul ciufulit și îmbujorată după ce făcuse dragoste cu el. Mâine este nevoie să te duc la școală sau te conduce partenerul tău pe tricicletă?

Annie îi dădu un ultim sărut.

– Annie, n-aș mai pleca de aici toată noaptea dacă nu m-aș gândi la reputația ta. Ai noroc că eu sunt un gentleman.

– Nu, nu ești Sam, iar sunt fericită din cauza asta, căci eu m-am cam săturat de gentlemeni. Noapte bună, Sam.

Luni dimineața, Annie porni pe bicicletă spre școală, unde o aștepta Nelson.

– Sunt oricând gata să dansez pentru tine, frumoaso. Pot da un spectacol numai pentru tine. Ce zici de sâmbăta asta?

Annie începu să râdă.

– Nelson, sunt destul de mare ca să-ți fiu soră.

– Nu ești mai mare decât mine. Mai gândește-te la invitația mea și sună-mă.

– De fapt, Nelson, spuse Annie, abia m-am îndrăgostit.

– Nu glumești? Bărbatul acela este foarte norocos, Annie.

Annie porni spre restaurant căci era ziua în care începea festivalul Okra. Clienții începuseră să sosească fiind deja ora prânzului.

– Văd că lumea a venit cu o zi mai devreme, zise Darla, mâine locul ăsta va geme de lume.Ți-ai luat vreo rochie pentru festival ?

După ce localul se goli, apăru și Sam ca de obicei.

– Vrei să te conduc acasă ? Aș putea pune bicicleta în spatele Jeepului.

– Abia așteptam să te oferi.

A doua zi dimineața când se trezi, Sam plecase deja, dar îi lăsase un bilet pe pernă, pe care era scris "te iubesc". Annie zâmbi, amintindu-și cum

petrecuseră noaptea. Plecă spre magazinul cu rochii la mâna a doua, unde alese o rochie simplă de culoarea mentei, cu un bolero în dungi care îi dădea un aer destul de sofisticat.

– Ghici cine ți-a trimis florile astea? zise Lillian.

– N-am idee.

– Sunt de la persoana al cărei Jeep a stat toată noaptea în fața casei.

Când Annie roși, Lillian începu să râdă.

– Nu-ți face probleme. Dar cei care vă vor vedea împreună vor afla imediat căci vi se citește în priviri.

– Totul s-a întâmplat foarte repede.

– Poate că așa v-a fost sortit.

Annie își spuse că nu mai fusese de mult atât de fericită.Toată lumea din jur îi arăta numai bunătate și atenție. Și la toate astea se adăuga prezența lui Sam.

Când Annie sosi vineri la lucru, restaurantul era plin până la refuz. Chelnerița din schimbul de dimineață nu plecase încă, iar Darla o ajuta. Prânzul fu la fel de obositor pentru ele și fu rândul lui Annie să facă ordine după plecarea clienților.Sam mai angajase un bărbat care să degajeze mesele și-și făcu apariția în costumul

special pe care-l purta pentru festivalul Okra, lucru care o făcu pe Annie să întoarcă ochii, ca să nu pufnească în râs. Sam observă.

– Trebuie să plec, zise el n-am timp să stau pentru că parada începe imediat. Mă întorc ca să vă ajut.

– Mulțumesc pentru flori, Sam, sunt minunate.

Lumea începea să se pregătească de paradă, iar cei care mai erau în restaurant ocupară locurile de la fereastră. Se auzi sunetul unei sirene, apoi o orchestră începu să cânte o melodie săltăreață chiar în fața restaurantului. Flo, Patricia, Darla și Annie izbucniră în râs când bărbații îmbrăcați în costumele de festival, printre care și Sam, își făcură apariția. După paradă, Sam apăru în restaurantul care strălucea de curățenie. Își bău cafeaua.

– Mă duc la birou, le spuse el, în primul rând ca să scap de costumul ăsta penibil și să văd ce mesaje am primit. Dacă aveți nevoie de mine, știți unde mă găsiți. Îi zâmbi lui Annie, apoi ieși.

– N-am crezut c-o să apuc ziua asta, zise Darla, să-l văd pe Sam îndrăgostit.

– Adevărat? replică Annie.

– Se vede de la o poștă. Degeaba încearcă el să pară foarte detașat când este lume de față, eu îl cunosc bine și știu că de data asta este pierdut. Ce ai de gând cu el, Annie?

– N-am idee, Darla.

Capitolul 12

În cele patru zile de festival Darla și Annie făcură față numărului mare de clienți care veneau la fiecare dintre mesele zilei. Annie slăbi mult în aceste zile încercând să țină pasul cu orele de la colegiu, munca de la restaurant și studiul. De aceea fu foarte mulțumită când veni și ziua de duminică și se închise restaurantul. Se sculă devreme, luă bicicleta și plecă spre locul de desfășurare a festivalului. Cumpără tot felul de cadouri pentru prietenii ei și se întâlni cu foarte mulți oameni pe care ajunsese să-i cunoască. Lumea o întreba cum s-a acomodat în Pinckney, cum mergeau cursurile de la colegiu, dacă se simțea bine în apartamentul lui Lillian. Se simțea atât de bine în acest oraș. La un moment dat dădu

peste Ben Fenwick și se scuză că nu făcuse nimic legat de limuzină.

– Nu este nici o problemă domnișoară Hartford, am spațiu destul de mare în garaj, nu vă faceți probleme.

Annie se uită la ceas și observă că mai erau trei ore până începea nunta Darlei. Se duse acasă și puse bicicleta în garaj. Lillian o strigă din spatele casei pentru a-i da o sacoșă de plastic cu rochia pe care trebuia s-o îmbrace la nuntă. Annie îi dădu și ea cadoul pe care i-l cumpărase de la festival. Era un pachet ce conținea plicuri și vederi care aveau câte o magnolie în colț.

– O, ce frumoase sunt, zise Lillian, dar nu trebuia să-ți cheltui banii pe ele, știu cât de greu îi câștigi. Vine Sam să te ia?

– Da, m-am oferit să ajut la primirea oaspeților. Cred că ar trebui să mă grăbesc.

– Ne vedem la ceremonie, Annie.

Annie făcu un duș, manichiura și pedichiura, apoi își aranjă părul. Machiajul îi luă ceva mai mult de astă dată. După ce termină și se privi în oglindă fu mulțumită de imaginea celei care o privea de acolo. Sosi și Sam, îmbrăcat într-un costum elegant.

– Nu știi că nu trebuie să eclipsezi mireasa, Annie ? fură vorbele lui.

– Mireasa o să poarte o rochie de zece mii de dolari, nu cred că se poate simți pusă în inferioritate.

– Ai încredere în ce-ți spun Annie, vei fi cea mai frumoasă femeie de la nuntă. Știi ce vreau să-ți propun Annie? Martha a plecat la una dintre mătușile ei pentru câteva zile, ai putea să stai cu mine? Ia-ți și cărțile cu tine.Te rog Annie, spune " da".

– Sigur că așa o să spun. Crezi că eu nu vreau să petrec toate clipele cu tine?

Mirele și mireasa nu sosiseră când Sam și Annie ajunseră la locul unde se afla orchestra. Lumea stătea pe scaunele care fuseseră puse pe pajiște apoi deodată începu să aplaude căci cuplul își făcu apariția într-o caleașcă trasă de doi cai albi. Se auzi în acel moment marșul nupțial. Mirele coborî primul și-i întinse mâna miresei, ajutând-o să coboare. Annie simți cum i se strânge inima când văzu rochia ei purtată de Darla.

Sam îi făcu un semn cu ochiul.

– A, era să uit, Darla mi-a dat inelele astea, zise el întinzându-i două verighete simple. Annie o luă pe cea mai mare știind că i-o va da Darlei s-o strecoare pe degetul iubitului ei. Preotul făcu un pas înainte și toată lumea tăcu.

– Dragii noștri... începu el.

Annie nu mai auzea ce spunea preotul căci era pierdută în ochii lui Sam. Se întreba dacă acesta își dădea seama cât de chipeș era. Îi dădu Darlei inelul la momentul cuvenit și ochii i se umeziră când își aminti că acest cuplu avusese multe probleme. Ea le ură din toată inima să le depășească pe viitor. Apoi, Sam dădu verigheta, iar preotul îi declară pe cei doi soț și soție.

Darla o îmbrățișă pe Annie.

– Îți mulțumesc pentru rochie și pentru felul în care ai organizat această zi, cea mai frumoasă din viața mea. Sam o sărută pe Darla și-i întinse un plic.

– Ăsta este pentru luna de miere. Bo abia și-a luat slujbă, deci veți avea nevoie de bani.

– Sam, ești un drăguț, zise Darla îmbrățișându-l.

– Pot fi partenerul dumneavoastră la petrecere domnișoară Hartford? zise el întinzându-i brațul lui Annie. Petrecerea se organiza în casa lui Sam. Am stat toată noaptea să coc aceste prăjituri și să umflu baloanele astea, se văită el făcând cu ochiul unei doamne care, de fapt, se ocupase de toate acestea.

– Nu mai insista, dragul meu, sunt deja impresionată, zise Annie. Altfel n-aș fi fost aici, cu tine.

Cineva o ajută pe Darla să-și scoată trena rochiei pentru a se putea mișca mai ușor, apoi îl ascultară pe Sam care începu să facă portretul soțului ideal.

– Tu vorbești despre soțul ideal, Sam Ballard? se auzi la un moment dat vocea lui Lillian. Tu ai fost holtei toată viața, nu crezi c-a venit momentul să te însori și tu?

Sam o privi instinctiv pe Annie care roși, iar cei din jur începură să râdă.

– N-ar fi o idee rea, Lillian, dar cine mă mai ia acum ?

Din fericire dialogul nu mai continuă pentru că începu desfacerea sticlelor cu șampanie și sosi momentul să se toasteze pentru fericirea celor doi. După acest moment Darla și Bo își luară rămas bun de la cei patruzeci de invitați și se îndreptară spre mașină, iar lumea aruncă boabe de orez peste ei. Apoi plecară și oaspeții, iar cei de la firma care furnizase mâncarea și băutura pentru petrecere începură să strângă totul. Sam , care se așezase pe o canapea o trase pe Annie spre el și o luă în brațe.

– Credeam că nu mai pleacă.

– A fost o petrecere foarte reușită, totul a fost perfect.

– Nu știu, domnișoară Hartford căci eu n-am

avut ochi decât dentru tine.Văd că te-ai și împrietenit cu lumea din oraș. Sam o sărută, iar Annie se abandonă brațelor lui.

– Te iubesc Annie Hartford, zise el.

– Și eu te iubesc, Sam.

În săptămâna care urmă viața orășelului Pinckney reveni la normal, deși Darla îi înnebunea pe toți cu broșurile care prezentau locuri mirifice pentru petrecerea lunii de miere.Vineri ea ajunsese să vorbească despre o cabană din munții Gatlinburg, Tennessee sau de o săptămână petrecută în Key West Florida. Bo făcea tot posibilul ca să mai amâne plecarea pentru că abia se angajase. Dar la un moment dat, pe când Annie și Darla aranjau localul după masa de prânz, apăru ca din senin un Mercedes de culoare gri. De cum îl văzu, lui Annie începu să-i bată inima căci nu întrevedea nimic bun.

– Cine naiba o fi? zise Darla.

– Cred că știu cine este, apucă Annie să spună când un tânăr blond, înalt, îmbrăcat într-un costum foarte elegant coborî ținându-și ochelarii de două sute de dolari în mână.

– Salut, Annie, nu arăți prea rău.Ți se potrivește uniforma.

– Salut, Eldon. Ce cauți pe aici ?

– Putem sta de vorbă undeva numai noi doi? întrebă el privind-o pe Darla care era numai ochi și urechi.

– Darla este o bună prietenă, poți spune ce ai de spus în prezența ei.

– Am vești proaste, Annie. Tatăl tău a suferit un atac de cord, cu o săptămână în urmă. Este pe moarte și m-am gândit că ar fi bine să te anunț, în caz că ai vrea să-l vezi.

Annie observă în acel moment că Sam intrase în restaurant.

– Ce s-a întâmplat ? întrebă el observând că Annie se schimbase la față.

– Trebuie să plec la Atlanta, Sam.

– Poftim?

– Tata are probleme. Darla, îmi pare rău că te las singură cu toate pe cap. Te rog să-i spui și lui Lillian, nu știu cât o să lipsesc.

Sam se întoarse spre Eldon.

– Dumneata cine ești?

– Eldon Wentworth. Cu cine am plăcerea ?

– Sunt Sam Ballard, bărbatul cu care se va căsători Annie.

– Va trebui să mai amâni nunta pentru o vreme, amice. Annie are alte probleme acum.

Annie porni spre ușă, dar Sam o opri.

– Annie, te rog, nu pleca.

– Trebuie să plec, Sam, tata este pe moarte.

– Atunci, lasă-mă cel puțin să te duc eu acolo.

– Nu știu cât va dura. Te rog, Sam nu complica lucrurile și mai mult.

– Sună-mă cum ajungi, Annie, spune-mi dacă totul este bine.

Annie îl urmă pe Eldon.

– Când a avut atacul ?

– A doua zi după ce m-ai părăsit.

– Deci este vina mea, zise ea printre lacrimi.

– Nu te mai învinui acum Annie, este prea târziu. De atunci încerc să te găsesc.

– Și cum ai reușit să mă găsești până la urmă ?

– Prin numărul de la asigurare. Annie, vreau să știi că nu-ți port pică pentru ce mi-ai făcut, zise Eldon.

– Îmi cer scuze pentru că te-am pus într-o situație dificilă, dar n-ar fi trebuit să faci presiuni asupra mea de la început.

– Știi cât de mult te iubește tatăl tău și consideră că trebuie să aibă cineva grijă de tine după moartea lui.

– Mă pot descurca și singură, îl persiflă Annie.

– Fii serioasă, Annie. Lucrând ca ospătăriță?

– Îmi câștig existența într-un mod onest. De asemeni îmi continuu și studiile. Fac niște cursuri de contabilitate.

– Știu că tatăl tău avea concepții învechite în privința rolului femeii, dar n-am considerat că era cazul să discut cu el în contradictoriu. Oricum plănuiam să-ți continui studiile după căsătorie. Dar cum este cu tipul pe care l-am văzut? Chiar îl iubești?

– Nu vreau să-ți răspund la întrebarea asta, Eldon.

Ajunseră la spital, iar Eldon încercă să-i explice cum stătea situația pe când se aflau în lift:

– Este în secția pentru cardiaci, nu te vor lăsa decât câteva minute la el.

– Asta va fi de ajuns ca să-mi cer scuze, spuse Annie hotărâtă. Când coborâră din lift văzură pe câțiva dintre cei mai buni prieteni ai tatălui ei, cu figuri triste.

Carl Yeager avocatul și prietenul tatălui ei o privi și-i spuse:

– Îmi pare rău Annie, tatăl tău a murit acum douăzeci de minute.

Capitolul 13

Vina este, fără îndoială, unul dintre cele mai neplăcute sentimente. Ca de obicei, tatăl ei își plănuise totul, până și înmormântarea, în cele mai mici detalii. Annie fu surprinsă să-i descopere pe Sam, Darla și Lillian în mulțime. Mai apoi îi revăzu acasă, dar nu avu timp să stea de vorbă cu ei. Sam reuși să-i fure un minut.

– Annie, văd că ești foarte afectată, pot să te ajut cu ceva?

– Totul s-a petrecut doar din vina mea Sam, zise Annie cu lacrimile pe obraji. L-am facut de rușine in fața prietenilor și asociaților. Nu știu cum o să trăiesc cu vina asta, adăugă ea și o porni pe scară spre camera ei, de unde nu ieși două zile

și refuză mâncarea pe care i-o aducea Vera. În cea de a treia zi Annie coborî în biroul tatălui ei unde se citi testamentul. Vestea că era miliardară n-o impresionă de loc, iar gândul că avea atâtea companii de care să se ocupe o înspăimântă chiar.

Sam fu informat despre felul în care reacționa Annie, de către Will Smalls.

– N-a ieșit din casă de la înmormântare, spuse acesta.

– Cum se poate ajunge la ea? întrebă Sam.

– Este cam greu, doar cu un balon ai putea pătrunde acolo. Au pus câte doi paznici la fiecare poartă. Nu se poate pătrunde.

–Trebuie să ajung cumva la ea, zise Sam deși nu știa cum o putea face.

Eldon, care se afla în biroul domnului Hartford o privea pe Annie trist și îndurerat.

– Iubito, trebuie să ieși din starea asta, dacă nu, va trebui să te consulte un medic.

Annie se afla în fața șemineului și privea flăcările. Era deja ametită și somnoroasă și se gândea să se ducă la culcare cu toate că era prea devreme.

– Cred că n-are rost să insiști, Eldon.

– Iubito, sunt îngrijorat din cauza ta, asta este. A trecut o lună de la înmormântare. Ai ajuns numai piele și os. Cât timp mai ai de gând să-ți ignori prietenii?

– Sunt prea obosită.

– Mai iei calmantele pe care ți le-a prescris doctorul?

– Am luat numai unul. Cred că Vera a aruncat cutia, n-am mai găsit-o.

– Va trebui să mă ocup eu de problemele tale, draga mea. Nu mai suferă amânare, iubito. Ești unica moștenitoare așa că ai anumite responsabilități, mai ales legate de companiile tatălui tău. De fapt, tu nici nu prea știi ce ai de făcut pentru că tatăl tău te-a crescut...

– Știu cum m-a crescut Eldon. Să mă ocup de petreceri, să arăt bine pentru ca să pun mâna pe un soț dintr-o familie bună căruia să-i trântesc o droaie de copii.

– Aș vrea să te ajut cu toate problemele legate de companii, Annie.

– De ce ai face-o, Eldon?

– Pentru că te iubesc, îi spuse el fără să ezite și pentru că sper că mai există o speranță pentru noi.

– Eu nu te iubesc, Eldon, spuse Annie căscând.

– Știu asta draga mea, dar într-o zi vei fi chiar tu surprinsă de faptul că te-ai îndrăgostit de mine. Dar, între timp, sunt foarte multe lucruri de făcut la firmele tatălui tău și eu nu mă pot amesteca fără să am o procură din partea ta. Am face o echipă, Annie. Mai gândește-te la ideea unei căsătorii.

–Te referi la o căsătorie de conveniență?

Eldon își pierdu răbdarea.

– De câte ori te-a sunat individul ăla Annie? Știe ce valoare ai? Cine este acest Sam?

– Du-te naibii, Eldon. Acesta atinsese un punct nevralgic. Sam nu-i dăduse nici un telefon. La început ea fusese prea distrusă ca să vorbească cu el, dar pe măsură ce zilele treceau îi simțea tot mai mult lipsa.

-Te-ai îndrăgostit de cine nu trebuia, insistă Eldon. Eu am fost aici în permanență pentru tine Annie. Ce ai avut tu cu Sam a fost ceva ireal. Spui că te-ai săturat să fii tratată ca ultima dintre frumusețile sudului, ca o femeie lipsită de gândire? În acest caz nu te mai comporta așa cum faci acum și ia viața în piept. Nu poți să stai aici să jelești la nesfârșit văzând cum se duce averea tatălui tău.

– Am veşti proaste, Sam, cred că Annie se măritã cu Eldon.

– Este imposibil.

– Va fi o ceremonie restrânsă, din cauza decesului recent al tatălui ei. Va avea loc peste trei zile. Deja au solicitat licenţa.

– La naiba ! strigă Sam disperat.Will, ajută-mă să intru la ea, indiferent cum.

Annie stătea la masa din bucătărie, încă îmbrăcată în capot, repetând tot ce avea de făcut înainte de sosirea oaspeţilor. Se simţea foarte obosită.

– Iubito, ia puţină prăjitură, o rugă Vera, n-ai mâncat nimic. Oricum, aş vrea să stau puţin de vorbă cu tine Annie, dar ai fost atât de îndurerată că...

– Te ascult, îi spuse Annie, spre uimirea Verei.

–Ştiu că te învinuieşti pentru moartea tatălui tău, dar n-a fost vina ta. Tatăl tău are de mulţi ani probleme cu inima. Atacul pe care l-a suferit n-a fost rezultatul faptului că nu te-ai măritat tu cu Eldon.

– Ești sigură, Vera?

– Domnul Hartford lua de câțiva ani nitroglicerină. Mai multe persoane știau asta, dar le-a interzis să-ți spună. Am vrut să-ți spun asta chiar de la înmormântare, dar Eldon mi-a interzis să-ți vorbesc. Ca și când el...

– Ca și când ce, Vera ?

– Se comportă ca și cum ar fi stăpânul averii tatălui tău, Annie. M-a pus să verific ca anumite convorbiri telefonice să nu ajungă la tine. M-a amenințat că mă concediază fără să-mi plătească salariul. Nu-mi place de loc tipul ăsta după cum bine știi, dar în ultimul timp nu m-am simțit prea bine și n-am avut puterea de a-i rezista. Dar nu te pot lăsa să te căsătorești cu el fără să-ți spun tot ce știu.

– Așa a spus Eldon, c-o să te concedieze? Ce fel de convorbiri mi-a interzis? Erau legate de companiile tatei?

– Convorbirile pe care le-a interzis cu desăvârșire veneau de la un oarecare domn Sam Ballard.

– Deci Sam m-a căutat?

– De cinci - șase ori pe zi, după înmormântarea tatălui tău. Ba chiar a trimis poliția aici acasă, dar Eldon a declarat că nu ai nici un fel de

probleme, ci doar ai nevoie de liniște și de odihnă. Un detectiv particular a încercat să pătrundă în casă, dar a fost prins.

– Vera trebuia să-mi fi spus...

– Am încercat, dar nu păreai în toate mințile. Nu făceai altceva decât să dormi și să plângi. Am fost foarte îngrijorată din cauza ta, dar Eldon m-a asigurat că o să-ți revii. După părerea mea ai dormit prea mult, este momentul să-ți revii.

– Vera, tu ai luat flaconul cu tranchilizante din camera mea?

– Care flacon, draga mea? N-am văzut nici un fel de medicamente acolo.

– Cred că ai dreptate, Eldon mi-a pus ceva în ceai. Era mereu cu mine dimineața la ceai, iar seara trecea din nou la o cafea. A vrut să mă țină permanent în starea asta de amețeală să nu văd ce se întâmplă. Să devin tot mai dependentă de el. Să mă mărit cu el. Te rog spune paznicilor să nu-i mai permită lui Eldon să intre, sub nici un motiv. Să cheme poliția dacă insistă.Vera ridică receptorul :

– Au început să aducă florile.

– Deja ? Nici o problemă, spune-le să le livreze la casa de copii din apropiere.Acum, trebuie să mă îmbrac cât mai repede. Dar mai întâi o să-l sun

pe Eldon să contramandez nunta. Dacă face scandal o să anunț presa și poliția și o să-l acuz că m-a drogat cu tranchilizante în tot acest timp. Mi se pare ciudat că n-a venit în dimineața asta, poate că în opinia lui nu mai am nevoie de hapurile lui căci astăzi trebuia să aibă loc căsătoria.

Sam ducea un buchet de flori în brațe spre camera de zi care se afla în spatele casei. Will, venea în spatele lui cu un coș cu flori.

– De ce naiba ai adus coșul ăsta?

– Am fost la toate florăriile din oraș și am luat tot ce era la preț redus.

– Ascunde-o undeva, este oribilă. Eu o să mă strecor sus ca s-o găsesc pe Annie.Tu, continuă să aduci flori. Sam urcă scara dar nu știa unde se afla dormitorul lui Annie. Deschise mai multe uși, dar încăperile erau goale. La un moment dat auzi muzică dintr-una din aceste încăperi și se îndreptă într-acolo. Nu știa cum va reacționa Annie la vederea lui. Auzi zgomotul făcut de duș și-și spuse că era cazul să încerce și acolo.

Annie nu auzea nimic pentru că șamponul îi intrase în ochi și urechi, dar un al șaselea simț îi

spuse că nu mai era singură în baie. Își clăti ochii gândindu-se că poate Eldon voia să-i mai facă ceva care s-o scoată din circuit, dar în acel moment, când deschise gura să țipe, cineva îi puse mâna la gură, apoi ceva, ca o pătură fu aruncat peste ea. Fără nici un cuvânt un bărbat o luă în brațe și începu să coboare scările cu ea. Apoi, Sam, căci el era, o trecu de poartă și o puse în mașina în care aștepta Will gata să pornească. Dar Sam se gândi în acel moment că fata nu putea respira și trase repede pătura, scoțându-i și călușul din gură.Cu ochii încă închiși, Annie dădu să țipe, dar Sam îi acoperi gura cu sărutări. Annie deschise ochii uimită.

– O, Sam, tu ești! zise ea fericită.

– Vezi, ți-am spus eu că și ea este înnebunită după mine? îi spuse Sam lui Will care privea scena cu ochii cât cepele.

În acel moment Annie îl plesni cu toată forța peste față.

– Așa e ea, cam schimbătoare uneori, mai reuși Sam să îngaime.

– Sam Ballard, cine naiba ți-a permis să te strecori în baia mea și să mă sperii? Am crezut că Eldon vrea să mă răpească. N-ai putut aștepta să mă îmbrac și după aceea să mă răpești?

– Iubito, n-am știut dacă vei vrea să vii cu mine. Nu mi-ai răspuns nici la telefoane, nici la scrisori.

– Îmi pare rău Sam, dar n-am primit nici o scrisoare, ca să nu mai vorbim de telefoane.

– Dar când am auzit că te măriți cu Eldon, mi-am ieșit din minți. Când te caută omul tu ești pe cale de a te mărita cu altul. Nu ți-a trecut niciodată prin minte că și eu aș fi un soț bun?

– O, dragul meu, de abia aștept să mă mărit cu tine. Dar deocamdată trebuie să dau un telefon acasă. Vera răspunse cu un glas disperat, iar Annie o asigură că totul era în ordine. După aceea îl sună pe Eldon:

– Ascultă bine ce-ți spun acum, Eldon. Nu mă mărit cu tine. Când acesta începu să protesteze, Annie îi spuse: taci și ascultă-mă. Să nu te mai apropii de casa mea, ai înțeles? Am dat ordin paznicilor să tragă. Annie închise și se prăbuși lângă Sam.

Capitolul 14

Era o zi perfectă pentru o cununie; soarele strălucea, aerul era proaspăt. Frunzele toamnei poposeau o clipă în aer apoi erau luate de vântul care aducea cu el fumul de la coșurile caselor. Frunzele astfel răscolite cădeau apoi sub picioarele celor care intrau în biserică.

Annie îmbrăcase un costum alb de lână, iar Sam un costum bleumarin. Pe când se aflau în biserică și schimbau jurăminte de casătorie Annie simți că nu fusese nicicând mai fericită. Era înconjurată de cei mai buni prieteni. Printre ei se afla și Carl Yeager avocatul tatălui ei căruia îi ceruse să vândă toate companiile acestuia ca și proprietățile. Nu voia să se mai simtă împovărată cu ele. Nu știa deocamdată ce va face cu banii,

poate va cumpăra vite, iar ea și Sam vor deveni fermieri. Poate cu ei va face ceva bun și pentru orășelul în care trăiau: o sală de spectacole, un teatru. Voia să-i răsplătească pe cei care îi arătaseră atâta dragoste.

Lillian aflată lângă ea, își mai netezise ridurile și se îmbrăcase cu o rochie ale cărei falduri îi aminteau lui Annie de ceva de la magazinul de mâna a doua. Desigur, ea îi făcuse modificările de rigoare ca să nu mai poată fi recunoscută de proprietară. Darla, îmbrăcată într-o rochie scurtă cu lalele și pălărie asortată, îi făcea semne disperate să-l calce pe Sam pe picior. Kazue și Inge erau scăldate în lacrimi. Vera și Sneddley, șoferul familiei priveau cuplul cu multă dragoste.

Annie se întoarse spre Sam și-l privi cu toată dragostea ei. După ce o răpise din propria ei casă el și Martha o hrăniseră cu toată grija, o puseseră pe picioare, dar o și duseseră la un doctor care să constate dacă nu cumva medicamentele administrate de Eldon aveau efecte secundare. Sosi și momentul în care ea puse verigheta pe degetul lui Sam. La rândul lui el o privi cu dragoste și-i promise s-o iubească și să aibă grijă de ea.

– Vă declar soț și soție, încheie preotul. Puteți săruta mireasa.

Sam nu mai așteptă și o luă în brațe.

Epilog

După șaisprezece luni

Annie abia își terminase agenda întâlnirilor de dimineață, când auzi zgomot afară. Închise registrele pe care le avea pe birou și începu să-și descheie bluza. Sam intră în încăpere. Ducea în brațe un sugar dolofan de vreo cinci luni, un urs de pluș și o pungă de pampers.

Annie îi zâmbi chipeșului ei soț, care abia reușea să intre pe ușă cu copilul și celelalte lucruri pe care le căra. Annie îl adora ca și pe puștiul pe care-l ducea în brațe.

– Dă-mi-l pe Sammy junior, este ora la care trebuie să mănânce, zise ea ridicându-se de la biroul la care lucrase. Sam îi dăduse fostul lui birou de

avocatură, la care renunțase pentru că se apucase să crească vite, iar Annie care își luase licența în contabilitate îl folosea ca birou și loc în care își alăpta copilul .Sam și Martha aveau grijă de Sammy în momentele în care Annie avea întâlniri de afaceri. Annie se afla tocmai în faza în care trebuia să treacă la diversificarea alimentației, dar nu putea renunța la intimitatea care se crea cu micuțul în momentul în care îl alăpta. Îi plăcea să fie mamă și soție. Sam se așeză în fața ei cu o privire care exprima atâta dragoste. Se bucurase de fiecare zi de când aflase că Annie va fi mamă, privind pântecele ei care se umfla de la o zi la alta.

– Ce face micuța noastră mamă ? o întrebă el.

– Foarte bine, îi răspunse ea bărbatului pe care îl adora.

– Dar biroul îți place? Am așteptat să fiu compensat într-un fel pentru că am renunțat la el, dar văd că recompensa întârzie.

– Ai fost recompensat, iubitule. Ai destule vite pe care să le crești până la bătrânețe.

– Asta așa este. Când am spus că vreau să cresc vite nu m-am gândit că o să am chiar o mie de capete.

– Ți-aș fi cumpărat de două ori pe atât dar ți-am mai lăsat timp liber pentru cazul în care cineva din acest oraș ar avea nevoie de un avocat bun.

– Mă gândeam că mi-ar trebui și mai mult pământ pentru ele.

– De ce nu cumperi dragule ? Știi unde sunt banii.

– Pot cumpăra din banii mei iubito, zise Sam, care se încrunta de fiecare dată când venea vorba despre moștenirea lui Annie.

– Sam, nu am vrut să spun asta. Dar tot ce am îți aparține. Dumnezeule, unora le-ar conveni să se însoare cu o femeie bogată.

Sam, care-și mângâia copilul, îi spuse:

– Eu nu sunt unul dintre aceia, Annie. Când m-am îndrăgostit de tine erai o chelneriță săracă, locuiai într-un apartament deasupra unui garaj și mergeai pe bicicletă.

– Sunt aceeași, nu m-am schimbat de loc, numai ție îți place să mă necăjești.

Era adevărat. Lui Sam îi plăcea s-o mai necăjească uneori în privința miliardelor ei și poate că uneori chiar se simțea complexat din cauza banilor ei.Duceau o viață simplă iar Annie nu era nevoită să muncească dar o făcea numai

pentru că-i plăcea munca ei. Îi spusese deja lui Sam că intenționa să-și dea și masteratul. Sam își dorea ca Sammy să aibă frați și surori dar nu avea nimic împotriva acestui proiect, care îi făcea atâta plăcere femeii iubite.

– Annie Ballard te-am dorit de când te-am văzut prima oară.

– Zău? Iar acum când mă ai, ce mai intenționezi să faci cu mine?

– O să culc copilul și o să-ți arăt. Dar vreau să știi acum când ești a mea că aș vrea să fim împreună pentru totdeauna.

Sfârșit